Avhopper?

En ny roman fra Norge

Thiagalingam Ratnam

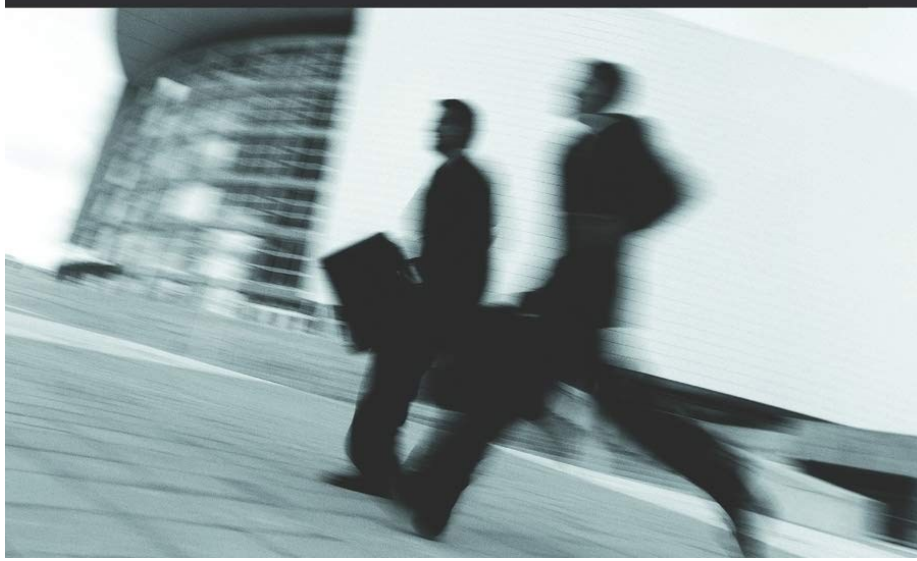

Avhopper?

(En ny roman fra Norge)

Av

Thiagalingam Ratnam

Første utgave April 2021
ISBN:

Publikasjonsredaktør:

Thiagalingam Ratnam
Vetlandsveien 117
0686 Oslo
Norway
Email: ratnamt67@gmail.com

Sider: 70
Alle rettigheter forbeholdes © Thiagalingam Ratnam

Trykt og publisert av
Karainagaran.com

1. Inngang

Den gule lastebilen kom og sto som en feit bøffel foran kontoret. Bygningen er en to-etasjes bygning stabel som fyrstikker eske. Veggene ser ut som huden som ikke blitt gnidd med olje på lenge og har sprukket. Det viste at eieren hadde en slik ide om hvorfor han ville ta seg av bygningen når pengene kommer inn uansett. I første etasje var de praktiske kontorene, og over var kontoret til sekretæren. På steder som var mer tomme enn det, var det mange mennesker som var glade for å bli og gå. De sto tett der også.
De som kom i dag ble allerede avhørt, og etter å ha fylt ut skjemaene, ble matten, koppen til å drikke og tallerkenen til å spise, uniformer og fottøy gitt til dem og holdt dem klar til å gå til leir.

De to mennene gikk ut av lastebilen og suste inn på kontoret. En av dem var svart og høy. Han har bart som en sverg begge sider og enden er skarp. Det stirret på ansiktet hans. For ham var det mer skremmende enn majestetisk. Krøllete hår for å vri på tykkelsen på ledningen. Kokende jernrøde øyne som gløder som moden zizyphus. I det hele tatt virket han veldig sint. Den andre har et veldig rolig ansikt. Han er en lysfarget mann. Han snakket veldig mykt. De to gikk inn og skyndte seg inn i rommet foran kontoret. Så snakket de om noe med de som allerede var der.
Den lastebilen hadde allerede mye forsyninger. Ytterligere gjenstander fra kontoret ble lastet inn i det. Kannan vet ikke hva som er inne i pakkene som lastet inn. Kannan forsto at han ikke trengte å vite om det.

De som var inne på kontoret ga en liste til de som kommet på lastebilen. De to leste det nøye. Så telte de og kom ut.
Når nykommere ivrig til å spise Idli som servert til frokost, 'Hvem som skal til B-leiren, kom og gå inn i lastebilen.' Lyden var som å skrike inn i en høyttaler. De som spiste, var sjokkerte i begynnelsen. På toppen av det hadde de ikke tid eller lyst til å smake på det og spise sakte. De svelget raskt inn og vasker hendene, kom til lastebilen med sine eiendeler. Krøllete hårmannen så på dem og begynte å lese navnet og nummeret. Alle kunne se nåde ved å vise seg å være soldat.

Noen lo innover ved synet av det. Disse detaljene var allerede registrert og fortalt i detaljen på kontoret.

Nummeret til en person var nytt, selv om bevegelsen allerede hadde begynt å bruke kallenavn, og sa at den ikke brukte egne navn og at det var obligatorisk å bruke et kallenavn i stedet. Kannan visste at de ville bruke det i stedet for navnet i hæren eller fengselet. Det er forstått at de også bruker slik. Så tanken på at dette var som en komplett hær kom til Kannan's tanker. Det var mange ting i lastebilen. Det var tydelig at reisen måtte gjøres ved å sitte dem opp. Da den krøllete hår man leste nummeret og navnet over høyttalerstemmen, reiste alle seg og forberedte seg ivrig på å gå ombord. Den krøllete hår mann, som så deres interesse, så på dem og smilte. Smilet på ansiktet hans kom som en overraskelse for alle. Kannan forstod ikke hva han mente med det. Det var heller ikke klart om den omsøm het er fuktigheten som forsvunnet i steinen. Han var imidlertid klar til å gå inn i lastebilen med de målløse ungdommene, da det var tydelig at ingen kunne høre om det nå. Suman, som sto bak ham,

'Hva tenker Kannan? Ser ut som du er redd ... Hva? Spurte han.
'Ang. … hvorfor skulle jeg være redd? Veldig spennende. Det er alt. Det er ikke nødvendig å være redd. Vil gjerne se leiren snart.'
'OK ... det er ganske sant. Allikevel kan vi ikke holde oss komfortable som hjemme her. Vi må håndtere det. Jeg tror det ikke vil være et stort problem. Er det ikke nødvendig å legge seg ned i kassava-hagen og den bitter kalebass-hagen med livet i hånden, redd for den srilankiske hæren? Dette er den store friheten for oss nå. Et miljø av fryktløshet. Vi trenger ikke å bekymre oss for noe her fordi vi er trygge her på Tamil Nadu.'
'Gå inn ... Gå inn ...'

ropte bartemannen plutselig med høyttalerens stemme. Etter det gikk mange fremover da de fikk minner nå. Kannan og Suman la igjen et gap i historien sin og fortsatte for å se at gapene skulle stå. Lastebilen sa langsomt farvel uten å forlate den lille gaten og begynte sakte å bevege seg fremover. Kontorets plassering virket for Kannan som et velstående sted.

Det kunne sees tydelig i husene der og i strukturene rundt det. Han kunne også se det blomstre i området fullt av frodige trær. Kjøretøyet beveget seg på en eller annen måte og nådde hovedveien. Det virket for Kannan at byen var mye mindre enn Jaffna. Noen butikker. Noen bygninger. Kannan trodde at utseendet kunne endre seg i fremtiden. Alle som var i kjøretøyet mistet talen sin og ble interessert i å se byens roman. Kannan trengte også den stillheten. Han begynte å beundre byen. Men det varte ikke lenge. Etter en stund begynte fasene å komme til ris-feltet. Alle så på stedene fra kjøretøyet som hadde reist på veien en stund. Kjøretøyet, som kjørte på hovedveien, kom plutselig ned stien som passerte gjennom casuarina-trelundene.

Kannan og Suman forventet ikke at casuarina-trelundene skulle være så omfattende. Behovet for et casuarina-tre her gjorde dem overdådige. Det tok flere minutter å passere utsikten i bilen med casuarina-trelundene. Stien gjorde dem svimmel da de ikke kunne huske veien tilbake. Så langt øyet kunne se fra kjøretøyet fortsatte uforminsket lundene så ut som det grønne havet foran og bak. Mange lette ivrig etter hvor leiren lå i dette grønne havet. Først var det ikke usynlig for øynene deres, men på kort tid så det mange ivrige etter at flagget til bevegelsen høytflygende. Da ble de stille og vente å se på leir. Det kjørende kjøretøyet sakte ned med fart. Da kunne Kannan legge merke til at det var en barriere. Det var som en vaktpost også. Det var også satt opp et lite tårn ved siden av den. Hvis du står på det, kan du se fra større avstand. Slik at noen raskt kan oppdage innbruddet. Når du ser på dem, ser det ut som barrierer som militæret har satt opp på Sri Lanka. Scenen minnet Kannan igjen om at de også var en hær.

De to mennene stoppet plutselig og beordret at lastebilen skulle bremse helt. Slik flyter hæren med fakkellampe i stormhastighet i Sri Lanka. Men de er alltid bevæpnet med muligheten til å skyte er alltid på hendene. Dette folket hadde bare casuarinas-tre i stedet for våpen i hendene. Kjøretøyet stoppet og trodde det var et våpen, selv om casuarina-treet satt fast i hendene deres. Straks kom de og undersøkte det. Så snakket de med sjåfør og renholderen, de som er foran bilen. De lot lastebilen gå inn når etterforskningen var over.

Etter det gikk kjøretøyet i rask bevegelse til et åpent område i leiren og stoppet som en hest trukket av et hodelag. Det virket for Kannan at leiren var mer omfattende enn forventet. Midt i leiren var lukket av et lite gjerde og en stjerneplattform ble satt opp midt i den. Midt i den ble flaggstangen plantet som et sentralt punkt. Flaget til 'People's Liberation Organization of Tamil Eelam (PLOTE)' fløy majestetisk. Under flaggstangen var stjernen pyntet med steinutskjæringer som knuste kjedet som bundet verden med en hammer. Etter den sentrale gårdsplassen var det et sandgulv. Kannan la merke til at det var veldig rent. På vestsiden av leiren var hyttene der kameratene bodde. Medisinsk hytte ble satt opp som sin siste hytte. De var bundet med casuarina tre rundstokk tak og festet med lite rundt skjold. Ved siden av hyttene var det rare herskapshus. De var veldig små og hadde veldig tykke vegger. Kannan forsto ikke hvorfor det ble satt opp slik. Men det var så nysgjerrig å vite. Disse hyttene var på nordsiden av leiren. Casuarina tre lunder fortsatte bak disse hyttene. I det nordøstlige hjørnet av leiren lå kjøkkenhytta, vakthytta og utgangen. På østsiden av leiren fortsatte casuarina-lunden. Det var en spesiell hytte på sørsiden av leiren. Det er en liten hytte. Den hadde fire vegger og en dør som så ut som en merkelig gjørmehytte. De andre hyttene ble ventilert uten dører og vegger. De fortalte historien om at de ikke hadde noen hemmelighet.

'Hva i helvete tenker du?' Spurte Suman.
'Nei, Leiren ser veldig stor ut ... det er det ...'
'Mange mennesker kommet for denne bevegelsen etter opptøyene. Derfor blir leire slik. Det er mange andre leirer i forskjellige steder også. En av disse leirene ligger i Theni. Det er den beste leiren av alle. Det er historier i det store miraklet hvis vi får sjansen til å dra dit. Dette leiren er sannsynligvis begynnelsen for alle. Så kan de sende dem til andre leirer etter tur.'
'Visste du så mye?'
'Hva gjorde du så?'
'Tiden min gikk da jeg leste en bok der. Noen ganger snakket jeg med deg også.'
'Å, jeg vet det også.'

‘Trening er ikke det eneste. Du må også vite mye om politikk. Først da kan folket få det til å forstå den virkelige frihet kampen og ta del i den kampen. Slik er den virkelige frihet kamp av folket reises opp. Det er den rette kampen for å vinne over Sri Lanka, som lederne våre har beskrevet i sine taler og artikler. Det er akkurat det han sier er riktig for meg også.'
'Jeg vet ikke om dette vil fungere ordentlig i Sri Lanka. Det er et spørsmål om hvor mye folk liker oss fordi vi snakker om bare politikk ikke gjør store militære angrep. Folk som er, vant til å se filmer trenger litt heroiske eventyr. Alt må skje umiddelbart og i stor skala. Hvis vi gjør stor angrep, vil de støtte oss med glade. Ellers vil de støtte annen bevegelse. Vi kan ikke skylde på dem.'
'Det du sier er ikke et reelt bidrag fra et folk som ønsker frigjøring. Det er folk som heier bare som tilskuer. Bare jubel vil ikke være veien til en god kamp. Etter min mening må folks bidrag til kampen er veldig viktig.'
'Det er noe i det du sier. Men vi må også huske at virkeligheten ikke skal være forstått ved å snakke og forstå bare filosofi.'
Ser på det hele den krøllete hår mannen som kom ned fra fronten av kjøretøyet, slik at samtalen ikke kunne fortsette,
'Gå raskt av gårde. Gå ned og stå i køen. Den ansvarlige kommer og forteller dere hva dere skal gjøre her.' ropte ham.

Etter det gikk alle ut av kjøretøyet og har stått i køen og ventet for noe. Som en stund måtte alle, vente i køen utenom skjer noe. For mange var det kjedelig. Men de holdte stille fordi ingenting annet kunne gjøres. Lastebilen og de to mennene som fulgte med, forlot dem og beveget seg mot lagerhytta på nordsiden. Inni var også kontoret til leirlederen lokalisert. Den ansvarlige snakket med de to som kom en stund før med lastebil. Han studerte også listen de ga til ham. Noen kunne se det med øynene. Etter en stund kom leirlederen mot dem i bevegelsesuniformen. Noen andre fulgte med ham også.

Suman var litt redd for å se leirføreren. Han vil være nesten seks meter høy. Øynene var like røde som oppvarmet jern fra en ovn. Han hadde en slags stivhet i ansiktet. Lyset fra de røde øynene lyste med en hjerteskjærende skarphet. Han hadde også på seg en hatt med bevegelsesuniformen.

Det så ut som alle kjedet seg igjen og igjen ved å stå lenge. Men leirleder utseende ga mange mennesker en slags skjelving også. Alle som ble oppmerksomme på kommando sto stivere. Leirlederen løsnet den og sa navnet sitt og ba om alles navn. Så håndhilste han og så veldig skarp ut i øynene. Hans visjon flau mange. Leirlederen dro deretter til kontoret. Før han drar,
'Dette er deres primæropplæringslærer. Han heter Pandian. Han vil vise dere rundt i leiren og fortelle dere detaljert om leirpraksisen. Det eneste dere trenger å huske godt. Øvelser i bevegelse kan være tøffe. Luksus, vil dere definitivt ikke kunne bo her. Dere må alltid være lojal mot bevegelsen og frigjøringen, uansett hva som skjer. Jeg vil aldri tilgi noen som gjør en feil i den. Bevegelsen vil heller aldri tilgi det. Vi er klare til å gi opp alt og ofre livet vårt til frigjøringen av landet. Ikke sett deg tilbake av en eller annen grunn. Utover det vil jeg ikke vise nåde for de som gjør det. Høres dette bra ut for alle? '
'Ja ... Ja ...'
Det kom med en lignende stemme fra mange. Stemmen som kom fra Kannan også var høyt. Han så på alle og smilte tilfreds. Så se på instruktøren,
'Pandian, du forteller dem alt i detalj nå. Fortell dem i detalj hvor de skal bade og hvor de går på toalettet and regler.'
'Jeg vil si detaljert kamerat.' Sa Pandian.
Han dro til kontoret. Da Pandian ser på kameratene og sier,
'Greit. Alle kommer til meg. La oss se rundt leiren. Først legger dere eiendelene deres der dere vil bo og fortsetter å se dere rundt i leiren, og jeg vil fortelle dere i detalj hvordan dere vil være her.'
Sa han og gikk fremover. Kameraten bak ham fortsatte nysgjerrig med. Kannan begynte også å gå med dem. Så husket han også Suman. Selv om han fulgte med dem, så han ut som om han hadde mistet noe inntrykk og mistet humøret sitt. Det var så varmt og folk var tørste at han trodde han kunne være slik,
'Hva Suman, er alt i orden?'
'De sa mange regler. Det tenker jeg.' Sa han.
'Leiren blir slik. Det skal ikke være noen høye forventninger når du kommer for frigjøringen. Hvis du har høye forventninger, vil omsorgen og forpliktelsen til frigjøringen forsvinne fort. Vi må få oss til å gjøre noe for frigjøringen. Det er den anstendige tingen vi må gjøre, og det bør ende der.'

'Åh ... Det ser ut til at du begynner å føre kampanje får det nå. Du er tydeligvis i tråd med det.'
'Jeg er ikke alene. Alle skal være sånn. Det bør ikke være ytterligere nøling eller uklart etter at vi kom her til frigjøringskampen.'

2. Introduksjon

'Jeg heter Pandian. Jeg er den som skal trene dere. Jeg er ikke enig i hvordan jeg skal behandle gutta så hardt som de andre gjør. Jeg tror fullstendig at kameratene har kommet hit for å frigjøre landet og de elsker det. Etter min mening er ikke opplæringen som gis her til de som kommer til å frigjøre nasjonen, en byrde for dem, men å være glede for dem. Sannsynligvis er det ingen som gjør meg sint eller hard. Jeg tror dere absolutt vil følge den. Forstår dere hva jeg sier?'
'Forstår Maser ... veldig godt forstår Mester.' Det var stemmen til mange. Kannan ga også sin samtykkestemme høyt.
'God. Alle dere kommer bak meg.'
Sa lærelæreren og begynte å gå videre. Han samlet seg først rundt kjøkkenet i det nordøstlige hjørnet. Det var matlaging på gang. Noen kuttet en slags kjøtt i små biter. Grøten putret i en gigantisk gryte i en vedovn. De forberedte seg fortsatt på å koke linsene i en gigantisk gryte. Trenings lærer går rundt kjøkkenboden,
'Dere får også matlagingsarbeid i rotasjon. Da skal den tilberedes så nøye og velsmakende som mulig.' sa han. Så Suman,
'Hvilket kjøtt kommer til å lage mat her. Geitekjøtt? ' Spurte han. Trenings lærer lo ukontrollert av det. Så undertrykte han det raskt og strammet utrykket litt.
'Hva slags kjøtt det blir, er et spørsmål for deg? Alt du trenger å gjøre er å bare lage det du har fått. Det er ikke snakk om det i hele tatt. Ikke ta unødvendige diskusjoner. Du må huske at dette er en hær til vår nye nasjon. Før frokost serveres te, bare den som er unntatt måltider. Du kan drikke te og gå ut. La meg vise deg en siste ting om hvor du skal dra og dusje. OK, følg meg før vi går på kontoret.
Trenings lærer fortsatte. Han gikk og sto foran hytta der lager og kontor var. Så ser på gutta,
'Dere trenger ikke komme hit mye. Dere kan bare komme hit hvis dere vil snakke med leirlederen om noe eller når du lager mat og trenger noe matvarer.
Jeg tror kravene til det ikke kommer ofte,' sa han.
'Ok neste jeg viser dere lege leiren. Ethvert om dere har noe problem dere kan se doktor Ravi. Han vil gi dere medisin. Han vil sende dere til Thanjavur Medical College med alvorlig sykdom.'

'Kan jeg spørre deg om noe?' Spurte Suman plutselig.
'Ikke noe problem. Spør hva du trenger. Jeg tror ikke jeg kan lage modige gutter fordi jeg blir tøff som de andre. Hvem som tror på kjærlighet kan gjøre heroiske, pålitelige kamerater, tror jeg.' Sa han.
'Takk kamerat.'
'Vel, spør meg hva du kom til å høre.'
'Er det ikke noe å si om den lille gjørmehytta med tykk vegg som først er til medisinsk leir?'
'Jeg ville fortalt om du hadde behov for det. Du bør ikke blande deg inn unødvendig. Først og fremst bør alle kameratene ha det i bakhodet. Unødvendig forskninger bør forstås siden det er uforenlig med systemet. Unødvendige diskusjoner, kommentarer mot kampen eller organisasjonen vil få deg til unødvendige problemer. Så husk bare hva du kom til, gjør øvelsen hardt, og bare tenk på at du vil bli en talentfull kamerat. Det er viktig å gjøre dette klart for alle. Suman du har ingenting å vite om denne gjørmehytta. Du bør ikke delta i unødvendig forskning om dette lenger. Ikke spør noen om det mer. Forstår du? Alle bør også huske på dette.'
'Ok kamerat. Spurte jeg uten å vite det.'
'Denne gangen er det ikke noe problem. Men la disse være første og siste gang.'
'Ok kamerat.'
'Hold munnen, Suman.' Sa Kannan i streng.
'Ok bare glem det. Jeg vil være forsiktig.' Sa Suman.
'Det er bra for alle.'
'Åh …' Sa Suman
'Vel ... alle følge meg. Jeg skal vise medisinsk leir.'
Sa Pandian og gikk fremover uten å forvente andres svar. Kameratene som så det, fulgte ham som togvogner. Da de dro til legeleiren, så æres legen Ravi, som ikke hadde fullført sine såkalte sykepleiestudier, så på dem og smilte. Hans maksimale behandling er B12-injeksjonsbelastning. Mer enn det piller, blanding av flytende medisin er kunsten hans. Hvor mange mennesker ble helbredet av ham og hvor mange flere som ble mer syk av ham, vet ingen.
'Hvordan har du med deg kamerat? Hvordan er syke mennesker her nå? Er gulsott og vannkopper opprørt deg eller ikke?'

'Ja ... at begge deler er et stort problem. Også det er et veldig stort problem for gulsott. For det må noen sendes til Thanjavur. Det er ikke noe fallende mønster for varm vær her. Alle bør ta bad regelmessig og holde kroppen kjølig for å unngå det.'
'Hvordan kan du redusere varmen i disse casuarina-lundene? Det er det som må håndteres. Hyppig bading hjelper å holde kroppen kjølig en stund. Vanningsrenner og elvevann er ikke rent for det. Men vi har ingen andre muligheter her.'
'Vær så vare ren som mulig uten noe sykdom. Å bade i vanningskanalen hjelper ikke gunstig. Men det er ingen annen måte enn det.'
'OK ... det du sier er sant.'
Ravi så da kameratene sine,
'Dere kan komme hit hvis dere blir syke. Pass på at du ikke kommer til det punktet først. Yoghurt er tilgjengelig her hvis dere trenger ekstra for de som blir syk. Samtidig kan dere komme hit umiddelbart i tilfelle skade under trening. Selv om dere kommer hit, må dere stå utenfor leiren og be om hjelp. Her kan det være vannkopper-pasienter inne i leiren. Det kan til og med spre til dere unødvendig. Jeg må bare være mer forsiktig med den hjelpen jeg gir til andre mennesker. Det er ingenting mer jeg kan si enn dette. Kamerat Pandian! du kan hente kameratene dine nå.'

Kamerat Pandian tok dem deretter til hytta der de skulle bo. Det var lenger enn de andre hyttene. Da virket det som nesten førti karer kunne legge seg og sove der. Da burde alle ligge og sove på bakken. En matte laget av gress ble gitt for å sove sånn. Mennesker som trenger en pute, kan sove med skoene på hodet hvis de vil. Det er ingen begrensninger på det. Hyttene, som var laget av kokos blader, dempet varmen litt. Veggene ble liggende intakte. Så det var veldig behagelig for vinden å komme. Trenings lærer påpekte hvor hver og en måtte bo. Kameratene la matten, skoene, teppet og klærne de hadde med seg der og nølte med hva som var neste. Trenings lærer vil ikke la dem fortsette,
'Vi går til neste.' sa.
Kameratene fulgte ham og sa,
'Ja ... Ja ...'.

Deretter viste han noen andre kameratleirene. Disse hyttene var som hytte til deres. Noen av kameratene som var inne kom og ba om navn og sted hvor de kom fra I Sri Lanka, selv om de vet at navnet er falsk. Det var klart for Kannan at hjembyen i utgangspunktet står i innledningen om venner til enhver som var den frihetskamp. Ingen kjent for Kannan var der. Folk fra nærliggende byer var der. Kort tid etter introduksjonen så trenings læreren på dem og sa:

'Ok, Jeg viser dere vanningsrøret for bading. Så skal jeg deretter vise elven for bading. Så vil jeg vise dere hvor dere trenger å gå på toalett. La oss se det.' Trenings lærer sa og begynte å gå. Etter det begynte kameratene å gå bak ham. Han gikk først til fronten av leiren. På veien var det en hytte på alle fire vegger er dekket av gjørme. Denne gangen hadde verken Suman eller noen andre tørr å spørre hva som er i den. Så de krysset stille over hytta og gikk sammen med trenings læreren. For mange har imidlertid spørsmålet om hva som er inni det blitt ubesvart. Likevel de forble stille som vismenn.

Trenings lærer som kom foran leiren,
'Dere kan også gå til vannings kanalen ved denne siden. Men vi trenger ikke å gå til denne veien unødvendig. Dere kan gå og finne ut av det selv. Nå kan vi gå til elven etter å ha sett på vannings kanalen nær kjøkkenet. Etter det viser jeg stedet der dere må gå til toalettet.' Trenings lærer fortsatte å gå mot kjøkkenet. Alle bak ham gikk stille. Lukten av kjøtt kom fra kjøkkenet. Imidlertid luktet det som dampende kjøtt i vann uten noe krydder. De skjønte at kanskje koke først og deretter gjøres til den sprø tørre karri.
Trenings lærer gikk østover ryggen til kjøkkenet. Alle fortsatte som tog boksen bak ham. Feltområde med grønt hav foran øyet. Scenen der kanalen flyter inn i den som en livslinje. Feltets vannstrøm er strøm av blodet som strømmer inn i et menneske kroppen.
Trenings lærer flyttet nærmere vanningskanalen. Og så ned i det. Flommen løp like over knærne.
'Hvordan kan bade her?' Spurte Parthiban. Trenings lærer lo først. Deretter,

'Du må legge deg og ta et bad. Jo færre ressurser du har, jo bedre kan du bli en frihetskjemper. Så la oss ikke snakke om knapphet lenger. Det vil være rikelig med vann for deg som legge deg og tar et bad i denne vanningskanalen. Da kan du nyte et godt bad. Historien om kråke drakk vannet bør brukes som et modelltriks. Det er først når vi tar vare på hver eneste lille ting, at vi kan gi et fullstendig bidrag til å kampe som den beste frihetskjemperen på baken. Forstår dere hva jeg sier?'
'Forstår. Det er mye i det du sier. Din idé om hvordan vi kan ta et bad er en god idé.' Sa Parthiban.
'Ok, la oss dra til elven nå.' Trenings lærer fortsatte å gå. Andre begynte å gå bak ham. Mange var slitne og lei av det de gikk gjennom. Men ingen har mot til å fortelle hva de har i tankene sine. Etter en stund nådde alle ivrig den elven. Elva gikk veldig stille. Den hvite sand elvebredden brakte med seg et uovervinnelig og ustoppelig ønske om å bade. Men det var en slags tretthet i øynene til de som så det. Det virket for dem som om den klare elven kanskje hadde strømmet litt mer velstående. Så snart de så det, kunne mange forstå at vannet rant i lavere høyde enn vanningskanalen. Så treneren så vennlig på de som var slitne,
'Når regnet godt på fjellet vannet vil strømme godt her. Da kan dere bade lykkelig her. Vi kan ikke stå her akkurat nå. Jeg må fremdeles vise stedene jeg vil vise for dere.'
'Ja ... Ja ...' kom mange stemmer. Etter det begynte trenings læreren å gå. Feltvisningsscenen fortsatte overalt. Den grønne bølgen kolliderte stadig overalt. Dette er risskålen til Tamil Nadu, er det ikke? Den rikdommen fascinerte stadig betrakteren. Feltene var på en eller annen måte over og casuarina-skogen fortsatte mot vest. Han pekte på det;
'Dette er hvor dere skal komme om morgenen. Mange av kamerater vil komme hit den tiden. Så finn ut hva du trenger å vite videre. OK, vi går,
'Den veien går til sørlige treningsfeltet. La oss se det og dra på leir derfra.' Trenings lærer fortsatte. Alle fulgte ham i en hast. Toppunkt-sollyset kokt over hodet slik at metall kan smeltes. Mange ventet når de skulle dra på leir. Trenerteamet ankom treningsfeltet med en gang. Treningsfeltet var veldig romslig. De fire grensene var som en befestet mur av casuarina-lunder.

Stien de må gå var støvete som en grusvei uten gress eller noe grønt. Andre steder var det lite gress. Det virket for Kannan at det ville være vanskelig å stå i solen og trene her. Suman likte aldri å tenke på det. Han sto bak dem med mange ubesvarte spørsmål i påvente av når han skulle dra til leir.

'Det ville være fint å kjøre to runder rundt denne treningsfeltet ... men første dag for dere i dag. Så ikke vær i denne høy-solen i dag. Vi kan dra nå.' Trenings lærer sa og gikk bort. Alle gikk sammen med ham.

Etter å ha kommet tilbake til leiren og la alle hvile en stund, dro læreren og sa at de skulle gjøre seg klare til å spise lunsje etter en dusj. Etter det sa alle 'Takk gud.' Og de hvilte med sjelefred. Mens de hvilte, kom en gammel kamerat heter Vendan og sa at han ville ta Kannan, Suman, Parthiban og Kumaran for å ta et bad. Med det var alle enige, og de dro med ham. Han vil først gå på kontoret og få såpe til alle og deretter gå i badet. Han hentet dem og gikk mot kontoret. Kontoret fikk de umiddelbart 'Lifeboy'. Så gikk de på badet. Venthan kalte dem foran siden av leiren og sa at det var bedre å gå og ta et bad der.

'Gå foran og ta et bad. Det er det jeg liker.' Sa Venthan.
'Hvorfor kamerat?' Spurte Kannan.
'Vi får rent vann tror jeg.'
'Var det ikke noen som badet ... vaske ... før oss også?'
'Det er det som skjer. Hvorfor må vi gå og bli mer skitne for det? Ved å gå tilbake får vi mer av det kamerat.'
Han gikk til den måten lastebil kom til leiren og gikk deretter gjennom casuarina-lunden og nådde vanningskanalen.

Å bade i vanningskanalen var pinlig for de som badet i brønnen. Vasking og bading er det på samme vanningskanalen, førte til forlegenheten. Det var tydelig for alle at det ikke var noe annen alternativ. Så de glemte det og startet sitt daglige liv.
Etter at 'Lifeboy' skummet på vanningskanalen og ga nytt farge. Hjernen deres var fylt av glede. Thanjavur sollys gjorde kaldt vann til varmt vann var en slags trøst for kroppen. Uten disse kanalene ville Thanjavur-riskorn være andpusten.

Når badet var over, ble den sultne magen klemt med syre. Så Venthan hadde ikke noe annet valg enn å ikke bli lenger der. Alle kom til leiren uten noen annen vei til å unngå menneskets natur.

3. Smaken er fersk

Da de kom tilbake til leiren etter bading, men solen sto fremdeles midt på himmelen og splittet hodet på mennesker. Hovedmålet for alle var å gå inn i leiren og søke tilflukt i dens villskap. Så de galopperte bort og slapp unna varmen. Å komme inn i hytta deres var den eneste trøsten for dem. Likevel svettet de fremdeles. Etter å ha kommet til frigjøringen og innsett det faktum at svette ikke var noe å si for nå, fortsatte de samtalen. Så hørtes signalet for mat er ut. Ved siden av stormet alle for å hente tallerkenen og kruset. Kannan og Suman ble også med.

Igjen solens grusomhet, men sultens grusomhet som vant den. Kannan og Suman ble alle med på kameratene uavhengig av den brennende varmen. Kameratene sto i kø og fikk mat. De serverte kjøttkarri og linsekurry med ris. Suman vet fortsatt ikke hvilket kjøtt det er. Han har gjentatte ganger lurt på hvordan det ville være. Han spiser kylling hjemme så vel som og spiser lam også. Han har aldri spiste annet kjøtt enn det. Tanken kom i hjernen på om at han ikke skulle få sånn lenger her. Derfor var han ivrig etter å smake på kjøttkurryen. Han sto i tråd med beslutningen om å smake på hvilket kjøtt det ville være. Kannan observerte dette,
'Hva tenker du Suman?' Spurte han.
'Ingenting ...'
'Hva tenker du på. La meg hvite om det, hvis du ikke vil, det er også greit, Suman.' Sa han.
'Ikke noe spesielt. Drivkraften handler om kjøtt. Hvilket kjøtt er dette? Min hodet eksploderer av uvitende.'
'Du kan ikke velge hvilket kjøtt du vil ha. Vi kom til en frihetsbevegelse for å kjempe. Du spiser det du fikk uten noen argumentere møt den og praktiserer alle regler med lykkelig. Det er ikke noe annet alternativ her.'
'Ja ... det du sier er sant. Jeg er litt følsom når det kommer til mat. Det er det. Det er ingenting annet.'
'Ok ... kom igjen. Det er den første øvelsen.'
'Du har rett.'

Deres tur kom. Den hvite risgrøten som først ble servert på tallerkenen av den store størrelsen, falt som en muggen klump. Den falt ikke i den kjente kok risen uten å feste seg hver andre. I stedet ble Suman sjokkert over det faktum at det var den hvite risen som bare serveres i hungersnød er servert. Suman vet også at det er bedre å spise hvit ris som Jasmin med sambal. Han har fremdeles minnet om smaken som ris tilberedes før den dagen og konserveres i vann på tantehuset og spiste sammen med sambal neste dag. Men lukten av dette gjorde noe med ham. Deretter ble den gule sausen hellet med store biter av kjøtt for å slette det minnet. Fra den kom en slags kjøttlukt i stedet for lukten av kjøttkarri. Suman så på det med en viss skepsis. Den ble fulgt av linser karri. Det skremte ham enda mer som gult farget vann. Kannan og Suman kom tilbake til hytta si, da de ikke hadde råd til skygge etter å ha fått vann til drikke. Så begynte de å spise fra soveplassen sin. Suman holder en håndfull og legger den i munnen. Så, så han på Kannan som om han hadde svelget en stein.

'Hva?' Spurte Kannan.
'Spis først og fortell meg hvordan det er ...?' Sa Suman.

Kannan skyndte seg å få en hånd full og legge den i munnen. 'Mat er et stoff som må spises for å gi energi til kroppen. Men mennesker spiser det ikke på den måten. I menneskelig mat har første skjønnhet og farge. Deretter har den et sinn slående duft. Neste har den smak som er behagelig for tungen. De to første av disse kan imidlertid overvinnes. Men å spise mat som ikke har smak på tungen, kan være som en slags straff for mennesker. Kannan var i stand til å forstå det samme da han så ansiktet til Suman. Hva kan gjøres med dette her? Kan du forvente den samme deilige maten her som i hjemlandet? Vi må miste alle forventningene våre. Vi må kjempe for Eelam hardt og glemme denne forventningen.' Det virket for Kannan at 'vi kunne tenke oss å miste smaken på maten, ettersom vi skulle miste blod og liv for Eelam.'

Suman's ansikt forandret seg. Han la fra seg tallerkenen og løp raskt til baksiden av hytta.

Kannan kunne ikke spise mer enn det. Også han satte raskt tallerken bort og gikk for å se ham. Han kastet opp og var urolig. Kannan var flau over å se det. Kannan gikk tilbake og hentet Suman's vann mug. Suman fikk vannet som det var og gurglet. Han var utmattet av oppkast. Det var trist og engstelig for Kannan å se ham.

'Stå opp Suman. Spis i det minste litt. Ellers får vi mat bare til middag i kveld. Det vil ta tid.' Sa han.
'Jeg liker ikke den lukten. Hvordan kan jeg spises dette?'
'Skal du sulte? Legg bort karri og spis bare ris. Trenger du ikke å stå opp i morgen? Vennligst spis og vær stille.'
'Jeg har et stort problem. Jeg liker ikke lukten av noen mat i første impuls. Så hvordan kan jeg spise bare ris. Jeg kan bare drikke vann. Det er nok for meg nå.'
'Ikke prøv å bare krangle, Suman.' Sa Kannan og begynte å spise igjen med den hensikt å tilfredsstille sulten sin. Kannan begynte å spise, og skjønte at det ikke var noen annen måte, selv om lukten ikke var moderat for ham også. Smaken av det kjøttet var noe tøft kjøtt og mer fet enn smaken av kjøttet som allerede ble spist hjemme. Det er definitivt ingen religiøs tro på bevegelsen. Så han hadde ideen om at dette sannsynligvis var biff. Kannan var ivrig etter å få vite det. Ser på den gamle kameraten Sivam ved siden av Kannan,
'Kan jeg spørre deg noe, kamerat?' Spurte ham.
'Hva, kamerat Kannan?'
'Nei ... hvilken kjøttkamerat er dette?'
'Uansett kamerat? Det er nødvendig å spise mat for sult. De gir oss det vi trenger. Vet du hvor de skulle ha bedt om hjelp til å bringe dette mat til oss? '
'Åh ... kamerat, hørte jeg uten å vite den vanskeligheten. unnskyld meg.'
'Hva?'
'Det jeg kom for å spørre deg om ...'
'Vel, dette er forklaringen, kamerat? Ikke spør noen om dette lenger. Jeg vil si til deg på grunn av ditt ukontrollerbare ønske. Dette er bøffelbiff. Matlaging forresten er ikke greit. Noen lager dette også bra. La oss håpe biffen kommer snart.

Hvis kommer, håper du vil like det. Inntil da, må det håndteres dette. Kveld får du rotti eller pittu. Kokte kikerter og melk er tilgjengelig om morgenen. Søndag kommer bare brød. Noen gang gir landsbyboere oss fugler eller fisk de jakter eller fanger, det vil være deilig. Det kan eller ikke kan komme som et sporadisk mirakel. Når du går ut om morgenen, får du te og jaggery.'
' Åh kamerat jeg spurte nettopp om kjøtt. Du forteller alle detaljene. Uansett takk for det, kamerat. Det ser ut som Suman ikke vil spise uansett. Det er det problemet, kamerat.'
'Ikke se på ham hele tiden. Vet du, Overlevelse av de sterkeste? Han må forstå det og lære det.'
'Ja kamerat. Er det derfor kampen også? Jeg forstår. Men han forstod det ikke. Han hører ikke på meg engang.'
'Kamerat Kannan la ikke snakke om det. Han vil forstå seg selv snart. Vi ble fortalt at 'Vi ikke trenger karri hvis vi er sultne og ikke trenger seng når vi sovner virkelig.''
'Ja ... det du sier er sant.'

'Suman! spis litt Suman.' Sa Kannan igjen. Så gikk de to for å vaske hendene sine. Suman kjedet seg. Suman var også bekymret for at han gikk ubemerket. De så også ut til å ha rett. Det var forvirrende for ham hva han skulle gjøre. Suman plukket opp tallerken. Han dyttet karrien og tok en munnfull ris. Det gned magen igjen for å bringe den nære munnen for å spise. Han tok den ut og helte den utenfor hytte. Han vasket tallerken og spredte den ut på matten.
Da Kannan kom dit igjen sovnet Suman. Kannan var engstelig for å se ham. Imidlertid trodde han at alt ville være bra hvis han spiste middag. Etter det, Kannan også sovnet en stund. Plutselig kommet fløytelyden i intensitet. Alle våknet forskrekket. Suman sovnet uten å høre lyden av fløyta. Kamerat Sivam som så det var sjokkert,
'Kamerat, vekker ham nå. Kamerat, reiser seg raskt med ham. Ellers vil det være en unødvendig forlegenhet.' At han fortalte Kannan med hast og var veldig stresset.
'Suman sover utrettelig.'
'Selv kjedsomhet kan ikke tillates her. Han må ha på seg uniform og gjøre seg klar når de kommer rundt for å sjekke det. Første, gjør deg klar Kannan. Ellers vil du også straffet av dem. Rask ... Rask ... ' sa kamerat Sivam i nød og tok på seg uniformen sin.

I den hastigheten hadde også Kannan tok på seg uniformen. De to tok deretter Suman's uniform og tok på ham til og med han nektet. Alle skulle marsjere utenfor. De forsto ikke om Suman på en eller annen måte ville komme til paraden ordentlig og stå der selv om han hadde på seg uniformen nå. Mange spørsmål vil dukke opp hvis du ikke står i kø stille. Alt dette må besvares. De vet ikke hvordan han vil svare på det. Hvis han svarer på noe galt, vil de begynne å brenne av det.

Suman må ha forstått situasjonen litt. Han vaklet og reiste seg alene. På en eller annen måte tok han deres hånd, og de tre gikk til paraden. Ingen kan holde noen i marsjen. Så Kannan og kamerat Sivam sto i sine respektive posisjoner. Så langt har ingen klart å stille spørsmål, noe som ikke er rart. Kannan forstod at Suman måtte svare hvis noen spurte ham mer.

Marsjen begynte. Så snart marsjen startet, oppdaget en lærer om at Suman ikke kan stå stille. Straks kom han og ba ham komme ut av prosesjonen. Kamerat Sivam var veldig bekymret da han så det. Ansiktet hans ble mørkt. Kannan la merke til det. Kamerat Sivam så opp og tenkte at Kannan kunne gå til trenings læreren og forklare at han ikke hadde det bra. Kamerat Sivam sa: 'Ikke gå der' med øyene. Kannan var forbløffet over ikke å hjelpe ham i den situasjon. Kamerat Sivam så ut som om han aldri ville flytte igjen fra der han står. Kannan sto urørlig med mye kval. Øynene hans flagret av angst og tår perlene falt som varme dråper.

Trenings lærer som hadde tatt ham utenfor paraden, fortalte Suman noe, og de snakket mer tid der. Han berørte kroppen hans. Så, sto han en stund og snakket med ham lenge. Det var en slags trøst for kamerat Sivam om hvem som hadde samlet Suman. Treneren er en veldig avslappet og kjærlig person. Men bedrag gir bare ukjennelig sinne. Kamerat Sivam var lettet over å se hva han sa. Så troen på at ingenting ville skje med kamerat Suman begynte å slå rot i Sivam.
Trenings lærer som tok Suman, tok ham med til medisinsk leir.
Først gikk marsjen i leiren. Så fortsatte kveldstreningene utenfor siden av leiren. Da Kannan kom til leiren etter å ha fullført den, spiste Suman yoghurt og ris. Kamerat Sivam som også så det, så på Kannan og blinket først. Så se på Kannan,

'Kom vi kan gå og vaske opp kroppen og komme tilbake.' Spurte han.
'Ja, vi kan gjøre det.' Kumaran våknet også fra matten. Da Kannan var klar, dro alle og gikk til vanningskanalen for å vaske kroppen. Mange spørsmål kom til Kannan. Han vil spørre kamerat Sivam. Han nølte lite med hva han ville svare på. Samtidig innså han at nøling ikke ville fungere. Så han bestemte seg for å spørre hva han tenkte på.
'Kamerat Sivam?'
'Hva, kamerat Kannan?'
'Jeg er i tvil. Kan jeg spørre deg alt om jeg tviler på, kamerat?'
'Spør kamerat ... spør. Hvorfor skal du nøle?'
'Nei, kamerat, spørsmålet er sånn ... det er det ...'
'Åh ... ikke noe problem å spørre meg nå.'
'Maten her er verre enn vi trodde. Jeg vil håndtere det. Men for Suman vil det definitivt være et stort problem. La oss klare det på en eller annen måte.'
'Hva mer, kamerat?'
'En mer bekymret kamerat ... hvordan vil det være på trening?'
'Trening vil være det samme for alle. Det vil ikke være noen diskriminering av noen.'
'Det ser ut til at det er ikke noen diskriminering som noen får. Men blir det veldig vanskelig trening?'
'Hvilken trening kamerat er hard trening? Hvilken trening kamerat er lett trening? Du bør gjøre opplæringen som de gir. Du må lære alt det ordentlig. Du kan ikke stille spørsmål om dette.'
'Kamerat Jeg forstår hva du sier. Jeg vil klare meg bra som jeg fortalte. Men det er frykt for at Suman vil lide.'
'Kamerat du tar vare på deg selv. Suman må ta vare på seg selv. Det er hans problemet. Det er ingenting vi kan gjøre med det.'
'Den er sant kamerat. Suman fulgte meg til bevegelse. Jeg kjenner ham i hjembyen. Så jeg bryr meg om ham. Det kan ikke endres også.'
'Bra kamerat. Men det fungerer ikke her. Kanskje han og du må dra i to forskjellige leirer. Så du kan ikke bry deg om ham. Suman trenger å ta vare på seg selv, kamerat.'
'Du har rett. Jeg er bekymret som vanlig. Problemet starter for ham ved måltidene. Det er det jeg har hørt og vet.'

'Kamerat sier jeg igjen. Ta vare på deg selv. Suman vil ta vare på seg selv.'

Solen brente magisk den vestlige himmelen da de var ferdig med vasket kropp. Det var som om noen måtte stå der og stirre på himmelen. Andre så på det og glemte seg selv. Så en stund glemte alle seg selv og så vestover og ble et idol. Det var tid for neste marsj. De tenkte på det og kom tilbake til leiren.
Suman sov godt. Kamerat Sivam så det,
'La ham våkne nå. Vi må gå til neste parade. Etter det kommer fløyta til måltidet. Vil han spise middag eller ikke?' Spurte han og så på Kannan.
'Jeg kjenner ikke kamerat. Jeg vekker ham. Først da vil vi kjenne ham situasjonen.'
Kannan reiste Suman. Da han våknet, forstod han ikke hvor han var først. Så han murret uten forståelse først. Så reiste han seg og satte seg som om han hadde overvunnet seg selv.
'Gjør deg klar Suman. Fløyta kommer til å blåse. Vi må gå på parade.' Sa Kannan.
'Jeg vet. Men er perfekt kjedelig nå. Det er ingen kraft i kroppen min til å komme dit. Hva kan jeg gjøre?'
'Uansett hva det er ... vi vil være der snart.' Sa kamerat Sivam.
'Ok, jeg blir klar.'
Han reiste seg trøtt og kom ut.
'Du er så lei i dag ... Hvordan kan du gå til parade og etterpå til trening i morgen?' Spurte kamerat Sivam. Suman svarte ikke. Kannan smilte først. Deretter,
'Suman vil håndtere alt dette.' Sa.
'Vi må håndtere det. Det er ingen annen måte å unngå.' Sa kamerat Sivam.

Mens de snakket, fløyter de til kveldsparaden. Alle tok vanvittig kurs mot det store feltet som var sentrum for leiren. Suman ble også med dem. Det ble sett tvil i ansiktet hans.
Kannan innså at det var stor forskjell mellom å se ham nå og å se ham før han kom til leiren. Alt da var en følelse i hans syn. Det var en brennende trang til å trene og slåss før. Nå er all den nysgjerrigheten forsvunnet, og bare tvil forblir i ansiktet hans.

Kannan forsto ikke hvorfor en så stor forandring hadde skjedd i ham så uhyggelig. Selvfølgelig kan det være stor forskjell mellom det han forventer og det som skjer her. Du må håndtere alt uansett. Suman må forstå det veldig tydelig. Det er ikke klart for Kannan om han vil forstå.
'Hva Kannan tenker hardt?' spurte kamerat Sivam.
'Alt handler om Suman.' Sa Kannan.
'Han vil forstå. Det er viktig at han forstår og tenker. Suman hva tenker du om dette?'
'Å. … å. … forstå.' Sa Suman.
'Det er bra.' Sa Kannan.

Alle kom til paraden og sto på sine respektive steder. Marsjen begynte med en undersøkelse av antall medlemmer. Tallene i undersøkelsen ble bekreftet flere ganger og deretter bekreftet av opplæringslærer. Så snakket de om leirprosedyrer. På det tidspunktet ble det anbefalt at ingen skulle komme senere til trening om morgenen, og hvis de gjorde det, vil de bli straffet uten noen unnskyldning. Kannan var ikke i tvil om det. Han trodde også Suman forstod det tydelig. Men han vil ikke spørre ham om det nå. Personen skal ikke bevege seg eller snakke mens han står i prosesjonen. Hvis gjør, vil bli straffet for det. Derfor hadde verken Kannan eller kamerat Sivam et alternativt syn på og overholdte streng militære regler.

Etter paraden samlet kameratene fra mengden seg i den myke sanden på bakken og snakket om deres interessante begivenheter. Kannan, Sivam, Suman, Kumaran og Cholan fortalte foredraget fra den ene til den andre. Det var veldig trøstende for Suman også. Månen skinte og spredte sine kalde stråler. De fire side casuarina trær lundene står oppreist som fjell og snakket selv stille. Selv casuarina-trærne fødte luftige bølger i nærvær av månen. Lukten av å lage brød til middag fortsatte å komme og gå. Kannan vet at brød og linser karri vil bli servert som middag. Han ønsket at Suman ønsket å spise det og bli frisk med leir mat.
'Hva tenker du kamerat hardt?' Spurte kamerat Sivam.
'Ingenting. Brødet lukter. Det er en tenkt om hvordan neste måltid blir, kamerat.'

Måltider vil være gode hvis du synes de lager gode måltider. Hvis ikke vil det ikke være bra, selv om det er bra. Smak teller i tungen som den vet, men hjernen gjenspeiler at den teller er sant og ønsker. Hvis vi synes alt smaker godt, vil det smake godt når det spises. Tror ikke dette er for tøft. Selvfølgelig må vi glemme smaken på maten når vi tenker på hvor mye bevegelsen tok anstrengelser for å bringe disse matvarene hit til oss. Kamerat, vi kommet til en frigjøringskamp. Du bør ikke komme hit og kreve noe til deg, det vil være veldig egoistisk. Du må klare alt selv. Har jeg rett?' Spurte kamerat Sivam.

'Det er sant kamerat Sivam. Det du sier til oss er godt forstått. Hvilket sted er det for egoisme i kampen? Hvordan kan vi søke smak hvis vi ikke har egoisme? ' Sa Kannan.
'Suman er alt dette greit?' Spurte kamerat Sivam.
'Ja, kamerat.'
'Vi må glemme hvordan vi var i hjembyen og endre oss i henhold til situasjonen her. Det er den anstendige tingen å gjøre, og det bør ende der.' Sa kamerat Sivam.
'Forstå kamerat.'
'Han overlever, kamerat.' Spurte kamerat Kumaran.
Kannan så på Suman. Selv om han hadde vært sammen og snakket med dem, virket det ikke for Kannan at hele hans vesen var der. Han trodde at alt skulle være i orden.
Etter en stund blåste fløyta til middag. Alle bar på tallerkenen og kruset. Suman ble med dem, selv om han ikke var enig. Han ba i hemmelighet til Gud, i motsetning til bevegelsens politikk, om at middagen ikke skulle være som lunsj tid.

Hva om Suman ikke liker mat? Kolonnen strukket, bøyd og vokste som om det ikke var slik for de andre kameratene, og de er villige til å spise hva som helst. På slutten av det reiste Kannan, Kumaran, kamerat Sivam seg opp og til slutt fulgte Suman etter dem. Etter en stund fulgte mange andre etter ham.

Måltidet besto av tre brød og linser karri. De tok også med vann til drikke og satte seg der lyset i hvit sand området. De sultne kameratene var mer interesserte i å spise enn å snakke om det. Lukten av brød gjorde det enda mer glødende i magen.

De rev brødet og la linser karri i det og begynte å spise. Suman, som så på den, rev et stykke sånn og la litt linser karri i det og la det i munnen. Han felte sånn, det snudde magen igjen. Tenkte at han bare kunne spise brød uten karri, tok han bare brødet og rev det i små biter og la det i munnen. Han visste da at det ikke hadde salt og ingen smak i det. Mage kuldegysninger. Han visste ikke at det var noen annen måte å gjøre. Han begynte sakte å tygge. Kamerat Sivam så det,

'Spis karri også kamerat. Uansett hva som er gitt her, er den viktige maten for utøverne. Du får ikke kraften du trenger for å legge bort karri. Prøv å spise hver mat du får. Det er den anstendige tingen å gjøre, og det vil være bra for deg.'
'Ikke for meg, kamerat. Jeg kan ikke spise brød hvis jeg prøver å spise karri til. Vennligst ikke tving meg.'
'Jeg har ingenting å tvinge deg til. Kamerat, jeg sa til ditt beste. Det er virkeligheten her. Du må forstå det godt. Så kan du fullføre treningen ... La oss se hjemlandet vårt igjen. Er det ikke hovedformålet med alle?'
'Jeg forstår kamerat. Jeg vil prøve litt etter litt. Jeg tror du også forstår situasjonen min.'
'Hm ...'
'Hør på hva kamerat Sivam sier. Spis godt alt du har hvis det er mulig. Det blir morgentrening i morgen. Sult vil ikke hjelpe treningen.'
'Jeg forstår det, Kannan. Vær bare deg selv nå.'
Kannan sa ikke noe etter det. Kannan observerte bare halvspising, men han kunne ikke si noe mer.

4. Ny dag

Suman's mor matet ham rismel-pittu med sambal, potetfritter blandet med yoghurt. Suman liker den smaken, lukten og spiste veldig bra. Unik smak når den kom fra mors hender. Hvis moren lager mat, er den umettet Devamirtham. Det er en stor velsignelse å ha spist Devamirtham.
Så mens han smakte, kom en lastebil fra hæren og stoppet foran huset deres. Så snart han så det, løp Suman over gjerdet uten å tenke. Hæren skjøt moren hans mens han løp.
'Mamma ... Mamma ... Å... Mamma ...' ropte Suman og forvirret de som lå på siden. Kannan banket ham på kinnet da han var oppslukt av stemmen. Suman, som kom til sinnet etter at han ble banket, våknet og skjønte ikke hva som hadde skjedd. Kannan som så ham og spurte,
'Hva drømmer du om?'
'Hm ... Jeg er med mor i landsbyen, og hun ga meg Pittu ...'
'Ønsket i sinnet er en drøm som går i oppfyllelse.'
'Det er en del av drømmen ... Etter at hæren kom ... og åpnet ild ... skyter mamma ... Jeg flykter derfra ... som ... jeg er veldig redd.'
'Det er bare en drøm ... ikke få panikk ... eller ikke snakk nå. De vil bryte oss om morgen treningen. Du vet det?'
'Hm ... Jeg er allerede syk.'
'Spis ordentlig, og det er det alle sa til deg hver gang. Jeg tror du forstår nå.'
'Uff ... La det være. Jeg vil gjøre så mye jeg kan.'
'Dette er en enveiskjørt gate.'
'Jeg vet.'
'Legg deg ned. Snart blir det morgen. Da må vi løpe mens leggen berører rumpa.'
'Hm ...'

Han snudde seg tilbake. Så Kannan prøvde hardt å få mer søvn. Hanen er ikke i nærheten av å hyle. Men plutselig høres lyden fra fløytene. Alle reiste seg opp. Kannan reiste seg også med dem. Han forsto ikke hva han skulle gjøre først for å se Suman som fortsette å sove. Bare noen kan gjøre det.

Så vekket han ham raskt. Han vet at han ikke kan fryse det faktum at alle måtte gå på trening. Det var synd å se ham ikke våkne og sover. Og det var også noe skummelt. Kannan holdt Suman opp med makt. Han hadde problemer med å reise seg og sitte.

'Står du opp og kommer ut nå? Eller skal jeg gå uten deg? Du kom til den bevegelsen du ønsker. Da må du overholde lovgivningen og akseptere konsekvensene. Jeg kan bare fortelle så mye jeg kan. Det er ditt valg nå.'
Kannan reiste seg med sint. For Suman begynte situasjonen å forstå. Han reiste seg ved å bruke makt i en hast. Kannan tok kruset og gikk ut kort tid etter. Suman tok også kruset sitt og kom ut.

Alle fikk morgen te. Stående i kø fått Kannan og Suman den med ærbødighet. Det er bare te. Et stykke jaggery ble også gitt med te. Drikk det og bite jaggery gikk for. Etter det at alle må gå ut. Deretter må alle vaske ansiktet, bytte klær og gå på trening. Kannan var veldig opptatt av å gå på trening i tide. Han avsluttet raskt te og så på Suman. Suman forstod det på en eller annen måte og avsluttet raskt te og reiste med Kannan. Kannan var veldig glad for at de to hadde avsluttet morgenritualet og ankom treningsfeltet i tide.

Kannan har en usigelig stolthet over det som har trukket Suman så langt. Videre må han gjøre opplæringen selv. Ingen kan trene for ham. Han skjønte også at det ikke var hans jobb å ta seg av det hele. Selv om Kannan fortsatt var bekymret da han tenkte på Suman. Øvelser begynte. Selv om de sto sammen i prosesjonen, kunne Kannan ikke legge merke til ham etter at løpeturen startet. Kannan pustet mer og mer. Kroppen kokte som en ovn. Kroppen svettet for å kjøle den ned det varmen selv utviklet.

Svetten dryppet inn i trenings tøye og saltet klatret opp i det mens det tørket i solvarmen. Det så ut som et hvitt lag i tøy og kropp. Spyttet fra Kannan's munn tørket og festet seg til tungen. Kan ikke be om vann å drikke mens training pågår. Kan ikke bevege seg vekk fra løpet. Løpet er på en eller annen måte over. Det ble fulgt av trening. Han begynte å forstå den nøye uten noen annen måte. Kannan pustet dypt.

Det var til og med frykten for besvimelse. Solen kokte toppunktet og stekte toppen av hodet, som for å gjøre det enda mer forferdelig.

Til tross for at himmelen faller på mannstoppen,
Ingen frykt, ingen frykt, ingen frykt ...
er linjene til en ekte dikter som ble glemt av verden mens han levde. Han øvde med minnet om at han ikke ville komme tilbake uansett hva som skjedde som disse diktene.

'Hva skjedde med Suman?' Et spørsmål dukket plutselig opp i hodet på ham.
'Hadde du klart? Han vil også være i stand til å håndtere det.' tenkte han og fornøyd med at han fortsatte å se på treningen.
Etter trening, Kannan lettet etter Suman. Han ble ikke funnet hvor som helst. Da var kamerat Sivam ferdig med treningen. Etter å ha sett ham,
'Kamerat så deg Suman?'
'Nei ... Jeg la ikke merke til ham etter at jeg begynte å løpe. Så du ham ikke imellom?'
'Nei, kamerat. Det er det jeg spurte deg om.'
'Greit. Søk. Han vil stå et sted.'
'Vel ... jeg vil lette etter han.'
'Ser etter ham. Kanskje han vil være i trening feltet eller noen ganger gått tilbake til leiren. Jeg tror at hvis du går til leir nå, kan du finne ham der. Se her først. La oss gå og se der.'
'Greit. Du har rett. Jeg gjør det. Vil du komme?'
'Nei. Jeg har problemer i magen. En gang må ut og komme tilbake. Du går til leiren etter treningen er ferdig. Jeg vil komme til leir snart.'
'Ok ... ok ... jeg går og ser ham der.'

Kannan gikk rundt på treningsfeltet. Ingen steder å finne ham. Han satt og så på casuarina-lundene som sto imot som veggene på eiendommen. Ingen steder fanget Suman i øynene hans. Han begynte å forstå at det ikke var vits i å stå her og lete etter han. Så han dro videre med kameratene som gikk mot leiren. Kannan visste ikke selv at han gikk raskt.

Det ble forstått at han bare ville bli lettet hvis han så Suman. 'Hvis opplæringen er over, hvorfor kom han ikke og fant ut av meg og fortalte om det, så dra?' Tenkte han. Kannan var sint på 'hvorfor han gikk slik uten å si noe? Hva skal jeg gjøre når sinne kommer?' Han gikk veldig fort mot leiren. Han som kom til leiren, gikk først og så hytta deres. Han var ikke der heller. 'Hva pokker er dette?' Angsten rådet. Heldigvis sto Kumaran der. Han gikk til ham i håp om at noe skulle komme frem med opplysninger om Suman hvis han spurte ham.

'Så du Suman, kamerat?' Spurte.
'Nei ... jeg så ikke ... Vet du ikke hvor han gikk?'
'Nei. Jeg la ikke merke til det etter at treningen startet.'
'Vent litt. Jeg vet ikke hvem jeg skal spørre.'
Kumaran sa og gikk mot en annen kamerat.
'Kamerat ... Så dere Suman den nykommerkameraten?'
'Å. … å... Vi så ham. Han fikk nok dose uten å trene ordentlig om morgenen. Så bar de ham fra treningsfeltet. Hva som skjedde etter det, vet vi ikke. Kanskje han kan være i medisinsk leir. Gå og se der.'

Kumaran var litt nervøs da han hørte det. Hvis dette er tilfelle fra første ankomstdag, hva vil skje videre? Hvorfor kom han hit, som ikke kunne trene hardt og ordentlig her? Spørsmålene smalt i hodeskallen uten svar.

Han kom tilbake i en hast,
'Han sier at Suman noen ganger vil være der i medisinsk leir.'
'Medisinsk leir? Hvorfor skal han dit? Hva er galt med ham? Jeg så at han spiste brødet om natten?'
'Jeg kjenner ikke Kannan. La oss gå og se ham først.' sa Kumaran.
'Han vil ikke ha sjansen til å være der.'
'Det tror jeg også. Selv om vi kan gå og se Suman der. Da er vi ikke i tvil om det?'
'Ja ... du har rett. OK, la oss gå og se. Så kan vi tenke på noe han også gjemmer.'

De to dro deretter og dro til medisinsk leir. Kannan trodde ikke at Suman ville være der før han gikk inn. Snarere blodspor som dryppet fra kroppen hans fikk Kanna til å skjelve som fjellene kom og kolliderte. Han lå på den andre siden som ansiktet vekk fra inngangen. Fra ham kom lyden av kval. Kannan som så det var sjokkert og sint. Svimmelheten så ut til å komme. Han la følelsene til side. Løp mot Suman. Kannan skalv igjen og igjen. Suman's ansikt var borte og misdannet. Det var enda mer sjokkerende for alle som fjernet teppe og så på kroppen hans. Tegn på julemark var overalt i kroppen hans som når en ku er brent merket av psykopat. Kannan orket ikke se på smertene hans. Øynene glaserte over uvitende for ham. Han visste ikke hva han skulle gjøre. Suman sa ikke noe da han så Kannan.

Øynene smeltet som isfjell utenfor kontroll. Etter en stund gråt han ustoppelig. Kannan kunne ikke se ham gråte slik.
'Gråt ikke Suman. Hva skjedde? Hvorfor oppstod en slik skade? Hvem slo deg slik?'
'Åh …' rystet han og gråt fortsatt.
'Gråt ikke Suman. Fortell meg hva som skjedde.'
'Såa ... Ikke lage noe bråk her. Du må gå til leir.'
'Hvorfor?'
'Hvorfor trenger du dette unødvendige problemet nå? Jeg kommer tilbake senere i morgen. La oss så snakke om det. Nå går du fra her og tar vare på deg selv.'
'Du ble skadet av noen. Hvorfor skulle jeg dra nå utenom å vite det?'
'Nei, Kannan. Du bare går nå. Ikke spør meg noe om det. Jeg ber som hjelp.'
'Hvorfor snakker du slik?'
'Åh ... du får vite om dette litt etter litt. Du går nå. Vær så snill.' Han prøvde å legge seg tilbake på matten som ikke å se mer Kannan.
'Jeg kan ikke gå før du forteller hva som har skjedd med deg og hvem som har gjort dette.'
'Nei, Kannan. Ikke gjør noe oppstyr unødvendig. Det Suman sier er også fornuftig. Det vil forstå deg senere. Vi vil gå nå. De kommer til å blåse fløyta til frokost.'
'Kamerat er du også?'
'Hm ... kom stillhet, vi vil gå nå.' sa Kumaran.

'La jeg ham være alene og følge med deg nå?'
'Ja, kom igjen.' sa Kumaran.

Kannan gikk ivrig bort fra Suman. Han forstod ikke helt hva som foregikk. Tilsynelatende tenkte han ikke å komme til en slik tamilsk hær. Tenking kan skje annerledes enn hva som skjer her. Uansett hva det var, ble det forstått å være en vei. Selv etter at han kom inn i hytta deres, banket sinnet uten fred. Det er ikke klart hvem som slo Suman slik. Det var hans intensjon å vite det. Hans intensjon var at det bare kunne høres av kamerat Sivam eller kamerat Kumarn. Kannan kom sakte nærmere kamerat Kumaran. Forbipasserende sa med en veldig myk stemme,
'Hva skjedde kamerat? Hvem slo Suman sånn? Hvorfor trampet de ham slik? Vennligst fortell, hva er historien om denne brutaliteten…. Ellers vil jeg snart bli gal. Verken han eller meg forventet dette.'
'Hvis du kommer til trening, må du gjøre det ordentlig. Ingen privilegier er tilgjengelig for noen her. Etter å ha kommet hit, Hvis du vil legge deg som en falsk ku halv som er redd for å brøyte etter å ha kommet hit, må du ta konsekvenser som dette. Det skal ikke tenkes på et behagelig liv etter at vi kommer til en bevegelse som kjemper for frihet. Det vil ikke være noe problem uten en slik intensjon. Med store vanskeligheter gir vår bevegelse denne opplæringen til oss med mat, overnatting og alt nødvendig utstyr vi trenger. Det vi misbruker hvis vi ikke praktiserer eller ikke er disiplin. Hvis vi liker dette, blir vi slått slik. Ingen kan klandre dem for det. '
'Hva snakker du om, kamerat? Hvilken leiehær har vi kommet til? Vi har kommet til en frigjøringsbevegelse. Men er vi alle like kamerater her? Kan kameraten slå andre kamerater? Vil det skje her kamerat? Vil bevegelsen tillate det? Jeg kan ikke tro dette. Tar en frigjøringsbevegelse en kamerat til slaveri? Hvis kamerat ikke trener av noen nylig slå dem opp i stedet? Så hva slags frigjøringskamp er dette? Befri frigjøring bare landet? Trenger vi en slik frigjøring? Jeg kan ikke godta dette. Dette er den virkelige bevegelsen? Jeg må tilbake til hjembyen med en gang. '

'Hvis du snakker slik, går jeg bare min vei. Du snakker uten å vite situasjonen her. Jeg vil ikke bli sittende fast med deg. Vi kom til en frihetsbevegelse. Vi må kjempe for landet så godt vi kan ved å gjøre treningen hardt. Det er ikke lurt å la være med det eller ikke bli en lydig person og få straffet her. Dette er den første klare forklaringen til deg? Ikke dra andre unødvendig mens du er unødvendig fanget i det. Suman forstår det nå.'
'Hva snakker du om?'
'Forstå situasjonen, kamerat ... Jeg tror, du forstår ikke hva som foregår i bevegelsen nå. Du må ikke bli frustrert og gå med unødvendige problemer. Du ser på deg selv først. Suman vil forstå situasjonen litt. Det er lurt å etterlate det til ham og hjelpe ham selv. Ikke stikk en kappe rundt halsen din. Det vil være stor forskjell mellom teorier, prinsipper osv. Og praksis her. Det må forstås og handles etter det. Vil du skrike som en frosk og late som om at du kan kjempe med situasjon? Er ikke lurt. Forstår du, kamerat?'
'Jeg drømte ikke engang om dette. Jeg kom med et annet sinn. Praksisen her er veldig annerledes.'
'Forstå? Følg riktig mønster. Alternativt, det er den samme situasjonen for deg også.'
'M. … du forteller slik at dette er en hjerteløs frigjøringshær.'
'Det er ingen annen måte å vinne kampen på. Vi må forstå det også. Uansett hvem som blir hæren, så er det bare slik.'

Mens kamerat Kumaran og Kannan snakket, kom kamerat Sivam tilbake etter å ha fullført sine plikter. Det var litt overraskende at han ikke fant Suman da han kom dit. Så kamerat Sivam så på Kannan og spurte:

'Hvor er Suman? Hvorfor; Har han ikke kommet hit ennå?'.
'Kamerat Sivam, det var det vi snakket om. Det vi mener ikke burde skje, er det som skjedde med Suman i dag, er vanlig sier kamerat Kumaran. Gi meg en forklaring om at det som vanligvis skjer her. For meg er dette et stort sjokk. Jeg kan faktisk ikke godta dette i det hele tatt. Hvis vi kaller kamerat, må det være kamerat. Hvorfor er det diskriminering i bevegelse? Hvis den er ikke en ordentlig frigjøring, bare krig er den eneste løsningen for oss, hvorfor vi kom hit? Fortell meg det?'

'Kannan! Jeg forstår ikke hva du sier. Hva skjedde? Hvorfor snakker du slik?'

'Kamerat Sivam, Det er en god grunn til det? Suman overholder ikke opplæringsregler. Han ville ikke løpe skikkelig på morgentreningen. De straffer ham for den enkelt grunn. Så har latt ham ligge i medisinsk leir fra i dag til en periode. De vil sende ham tilbake hit så snart han er frisk. Kamerat Kannan koker av å høre det. Men hvorfor koker det? Dette er ikke bra for ham?' Fortalte Kumaran.

'Å. … det er det kameraten. Kannan, vær litt tålmodig. Observerbar når du snakker. Hvis de kommer til å trene her, kan de ikke dra herfra så lett uten å ha gjort ordentlig. Det kan ikke sies at feilen til dem. Jeg trenger ikke å fortelle deg hvor vanskelig det er å drive en bevegelse som denne. Du kan ikke fortelle at du ikke vil øve uten å forstå det. Da blir de litt harde.'
'Hvorfor kamerat Sivam ... forteller du også en slik måte?'
'Det er den praktiske kameraten Kannan. Forstå bedre. Ikke ha i unødvendige problemer.'
'Hvilken kamp er dette?' Spurte Kannan.
'Dette er også en kamp. Det kan være verre enn dette.' Sa kamerat Siva.

Kannan fortsatte ikke å snakke om det. Han var i smerte. Han er ikke i tvil om at hvis han kommer til bevegelsen, må han trene ordentlig og være forberedt på å kjempeordentlig. Men sinnet nektet å akseptere det da han gled på grunnlag av å være kamerat. Er det kameraten som krenker kameratens rettigheter? Straff, som en kroppsskade, fikk ham til å føle at han hadde kommet til en Brut-hær. Det er åpenbart at kameratene ikke har likestilling i denne bevegelsens kamp. Så hvordan kan de gi folk likeverdigheten de ikke kan gi kameratene? Kan disse menneskene gi noe sånt? Er det mulig å gi en datter ett, den rettigheten ikke gitt til en kone? Å gi betyr at alle skal få den retten. Når det sier nei, er det et diktatur som blir gravid i det. Så hva skjer her?

Kannan var bekymret for tanken på Suman. Vi kom allerede til bevegelsen. Ikke nøl med å trene. Et slik tilbaketrekning ville være å undergrave alt håp for formålet det vi kom til. Det er ikke bra for formålet med frigjøring bevegelse. Suman gjør kanskje ikke slik. Han ville ikke ha gjort med sin vilje. Måltidet dagen han ankom her, apatiterte han ikke uansett. Nektet å spise har svekket ham. Det er ikke rart at han ikke kunne gjøre den strenge treningen som ble gitt neste dag. På hvilken måte er det humant å straffe ham for det? Hvordan kan en organisasjon og dens medlemmer vise det for folket når de ikke kan vise menneskeheten til sine egne kamerater? Hva får folk til ved umenneskelige kamper? Kan umenneskelige, virkelig kjempe mot frihet? Er kamp bare en drøm begravet i filosofiske ord? Kannan's sinn var ikke i fred i dag. La oss si hva som tenker på, er riktig eller galt for deg. Men ingenting i denne verden kan være riktig eller galt for alltid for alle. Det er som vann i en gryte. Nok en gang kom tankene hans til null uten noe annet alternativ.

5. Fortsettelse av fortellingen

Bare Suman var unntatt fra trening etter lunsj den dagen. Kannan fant senere ut at det var legen som tar seg av Suman er ansvarlig for det. Andre hadde ettermiddagstrening. At trening ikke varte lenge, førte mange til trøst. En times trening ga militære taktikker og øvelser. For Kannan var det ikke så vanskelig. Han følte imidlertid at den brennende casuarina-lundvarmen var for grusom. Kannan var ikke i tvil om at disse øvelsene ville være til stor hjelp på slagmarken. Han la også merke til at mange gjorde det hardt med entusiasme. Så lykkelig var han i stand til å gjøre disse øvelsene. Etter øvelsene kom kamerat Sivam og så på Kannan,

'Kamerat, kan vi gå og ta et bad?' Spurte han.
'Ja kamerat. Vi kan gå. Jeg vet ikke hva Suman vil gjøre.'
'La ham gå kamerat. Hvis vi henter ham og tar et bad, vil de sende ham på trening senere. Hvorfor trenger vi den testen, kamerat? La ham hvile. Bli frisk først. Så la oss gjøre normal trening. Etter det kan han bli med oss og gå rundt.'
'M... Du snakker sant. Så vil vi gå alene og ta et bad?'
'Det er det jeg sier, kamerat.'

Etter det dro de to til leiren og tok klærne og vaskemiddelet og gikk for å bade i elva. Selv om elva ikke ble oversømmet den dagen, var den like klar som en diamant. Øynene glaserte for å se solen skinne silke. Det rennende vannet førte dette derfor til kroppen som kaldt deksel. Elva var dypt noen steder og sandete noen steder. Ser på dypet, gikk Kannan og kamerat Sivam ned og badet. Da begynte mistankens ormer som spørsmål i Kannan's sinn å komme ut av munnen. Så han Sivam,

'Kamerat. Kan jeg spørre deg om noe?'
'Hvorfor lager du så mye oppstyr? Spør hva du kom til å høre.'
'Nei ... du ser ikke på urettferdighet og snakker ikke mot det. Du ber den andre også om ikke å snakke høyt. Hvordan samsvarer det med en rimelig kampkarakter? Uttaler ikke kampen mot urettferdighet og gjenvinner rettigheter og friheter?

Hvordan kan sinnet avsette alle disse egenskapene og akseptere og beholde stillheten som en måte? Godtar du dette som en god kamp for militante?'
'Den første kampen er å forstå fullt ut hva som bare teller med fienden og ikke med kameratene. Det ville være som å kjempe i oss selv fordi vi motstår unødvendig her. Jeg kom ikke til å si at alle ting er rettferdige og skjer riktig overalt. Noen ganger til felles beste må vi ikke se noen rettighetsbrudd og feil og annet tap. Sånn er det.'
'Jeg kan ikke godta disse, kamerat Sivam. Rettferdighet kommer ikke til å kurve noe. Hvis det kommer til å kurve, betyr det at vi har bukket under for urettferdighet. Er det ikke kompis? Er det ikke, du må stoppe det uansett hvilken form eller omfang av urettferdighet som skjer? Tror du ikke at hvis du ikke spør, vil det føre til store feil?'
'En ting kan tenkes på mange forskjellige måter fra mange vinkler. Foreløpig skal leiren gå som det skal, alle må samarbeide om det. Det skal ikke være tvetydighet eller alternativ mening. Den samme reisen skal fortsette mot fienden. Hvis kampen er vunnet, vil alle gjenværende rettigheter komme sammen. Hvis du bare ser på feilen, har du ikke noe forhold til deg på lang tid, som om du trenger å se med en framsynt.'
'Langsynt er en annen type kamerat. Alle kjemper mot den første Sinhala-hæren. Da vil det tamilske folket måtte kjempe mot den tamilske hæren. Det er den anstendige tingen å gjøre nå, ellers bør det ende der.'
'Jeg kan ikke helt nekte for hva Kannan det du sier. Uansett synes jeg du burde være rolig her. Det er en rekke andre grunner til dette, inkludert de jeg nettopp nevnte. Ikke alt kan fortelles åpent nå. Så kommer ikke til å gi noen fordel for noen nå. Etter min mening er det fornuftig å se på tingen vi kom stille etter å ha forstått alt dette.'
'Hva er de mange andre grunnene, kamerat?'
'Ikke å prøve å vite visse ting uten å vite at det vil være til nytte for alle en stund. På et tidspunkt i menneskelivet må vi følge dette.'
'Hva kommer du til å si, kamerat Sivam?'
'Kamerat Kannan, ikke åpne munnen min med makt.'
'Kamerat, vi kan bare handle trygt deretter hvis du sier alt åpent. Vil du veilede oss, hvem vi som er nye nettopp kom til leir vet ikke noe, du må snakke med oss om det?'

'Jeg er ikke i tvil om at du er smartere enn andre for å få ord fra meg. Men det er ikke bra for noen.'
'Si meg, kamerat. Du kan redde andre gutter fra å gå galt bare fordi du sier det. Er det ikke bra la dem uvitende, kamerat?'
Kamerat Sivam var målløs etter det og tenkte på noe vanskelig. Kannan kjeder seg. Han sank godt ut i elven og tenkte at han aldri ville høre om det igjen. Da han våknet fra elva, så kamerat Sivam på Kannan og smilte. Så ser på ham,
'Kan vi gå?' Spurte.
'La oss gå. Er du redd for fløytene?'
'Uansett hva det er, er det sant. Det er mange grunner til det. De er redde for at menneskene inni vil gå utenfor og fortelle fienden om tingene inni. Faktum er at det ikke er bra for bevegelsen. Denne risikoen kan også komme fra regjeringen. Det kan også komme fra andre bevegelser. Kan også komme fra det indiske sentralstyret. Det er en generell oppfatning at de som blir sendt hit til den hensikt, burde flykte. Så de vil telle veldig nøye. Kan ikke komme feil i det. Likevel er det på dette tidspunktet ikke vanlig å telle. Du kan komme opp uten å skynde deg. Vi må holde oss for å få mat, til og med du er sent for å kjempe, for ikke å være sent til mat. De som kjøpte damfisk et sted i dag. Maten vil bli godt. Det er den anstendige tingen å gjøre, og det bør ende der.'
'Er det så nytt, kamerat? Jeg vet imidlertid ikke om de legger gurkemeiepulver i stedet for chilipulver.'
'Nei, kamerat. Ansvarlig for matlaging i dag er Stalin. Han er en god kokk. Vi kan nyte i dag.'

Lunsjmåltidet den dagen var flott. Normal leir mat var som å spise gift. Men det var veldig forskjellig i dag. Den var smakfulle enn vanlig. Selv om dette ikke kan sammenlignes med sjøfisket og den røde, faste risen som spises i hjembyen eller i husene som bodde imellom tiden. Den beste mat som de spite her noen gang. Kveldsøvelsene var ment for å trene militær taktikk. Suman kom ikke for det heller. Kannan var bekymret da han tenkte på ham. Han var imidlertid overbevist om at han snart ville bli frisk. Etter kveldstreningen kamerat Sivam så på Kannan og sa:
'Vi går til vanningskanal og vasker toppen, kamerat. Først da kan vi sove fredelig.' sa han.

'Jeg ønsker også kamerat ... Samme tid begynte jeg å bli veldig sulten. Det er også engstelig å tenke på hjemmet. Hvor lenge vil dette gå, ingen vet ...?'
Kannan's øyne viddet da han sa det og stemmen brøt. Dette er ikke bare en følelse for Kannan. Kamerat Sivam er godt klar over at følelsen til enhver kamerat som har kommet for å trene i leiren er den samme. Befrielse kan bare trives på gjødselen til ofring. Ingen kan frigjøres fra den forpliktelsen. Ingen kan fraskrive seg ansvaret fra det. Det er den første forpliktelsen og ofringen til enhver fighter. Bør være.

'Kamerat trenger ikke å bekymre seg over dette. Alle gutta hadde forhold. Ingen kan bli utsatt for å kjempe hvis forholdet forstørres. Alle disse tingene må tas i betraktning når vi sammenligner med ofrene vi har gjort.'
'Vi kan fortelle at alt er lett gjennom munnen, men følelsen er det ikke så enkelt som vi tror. Det betyr ikke at jeg kommer til å gi opp målet jeg kom for, på noen måte. Jeg har ikke noe problem med det.'
'Det er bra. Uansett hva som skjer, må vi aldri glemme målet vi satte foran oss.'
'Mange av oss er veldig klare på det målet.'
'Riktig, kamerat Kannan. Skal vi gå til vanningskanalen for å vaske?
'
De to dro og satte kursen mot vanningskanalen. Kamerat Siva samlet seg et lite stykke foran kanalen. Kannan forstår ikke hvorfor han går så langt nå. Selv om han først ikke motsatte seg det. Men når han går et stykke sånn, blir han intolerant,
'Hva gjør du kamerat, hvor skal du vaske kroppen din? Uansett hvor du går, vil vannet der alt skjedde som bare komme. Hvis vannet ikke er forurenset, må vi gå ned og se etter en brønn som ikke mange mennesker brukte.'
'Det er sant. Men ikke skynd deg Kannan. Snakk om dagen etter at du har sett og lært deg rundt. Ikke gjør det engang om natten. Det er trygt for oss.'
'Det er for hemmelig samtale kamerat? Du vil ikke si noe sånt. Så hvorfor denne turen?'
'Nei, Kannan. Unødvendige ting skal ikke sitte fast som et problem med en unødvendig samtale. Jeg vet et par ting. Men med all den snakk, mistenker de kanskje meg også.

Når du er i tvil, kan konsekvensene være ødeleggende. Du må være smart og ikke blande deg unødvendig med alt. Du må være forsiktig i den første samtalen. Mange av disse bare munnstykkene. Noen av dem dør i det gjørmehuset for det.'

Kamerat Sivam, som var litt taus, begynte å snakke igjen.

'Ja ... alt er trist. Den inneholder de som er arrestert for politiske spørsmål. Hvis vi snakker med folk som sitter fast i det, eller hvis vi snakker om dem, vil vi komme i unødvendige problemer. Derfor vil jeg ikke snakke med deg om det. Du kan ikke fortelle om alt går bra her som du tror. Det er ingen endring i ideen om at en kamerat ikke skal bli slått av en annen kamerat. Men vi bryter ikke bevegelsen ved å fortelle feil politisk syn. Hva kan vi si om tiden da bevegelsessjefen anklager for oss og iverksetter tiltak mot oss fordi de tror vi har gjort det? Det sprer seg mange steder fordi ledelsen ønsker å undertrykke slik motstand. Suman har nå opplevd effekten av den standen. Om problemet i bevegelsen, den er straffbart med drap eller vold er ikke noe nytt. Jeg vet ikke om du er klar eller ikke. Men dette er normalt fra begynnelsen. Mord er ikke nytt for Eelam-kampen. Også det ble født samtidig som bevegelse ble født. Effekten av denne kulturen er at kameraten som ikke klarer å gjøre denne opplæringen, straffes voldsomt uten å nøle.

'Men vi skal ikke snakke om dette her. Hvis vi gjør det, vil de sette oss i gjørmehytte. Etter det de satt oss i gjørmehytte, vårt liv vil ikke være helt på våre hender. Vi har kommet hit for å endre skjebnen til rase vårt. Men noen ganger kan det hende slik at vi kan ikke endre skjebnen vår heller. Vi skal ikke bli fanget her i en slik knipe. Det er ikke bra for oss å snakke om politikk eller utforske gjørmehytter. De kan se på oss med skepsis. La oss se om vi unødvendig ikke kommer inn i nesen for å forvirre bevegelsen. Det er en begrunnelse for det de er redd for. Ingen vet hvor faren ligger i å ødelegge bevegelsen, hvem den faren og hvor den kommer fra. Alt som var mørkt i øynene til den redde mannen ser demonbesatt. Som er nå for bevegelsen også alle var mistenkelige. Noen som sendte av en annen bevegelse, regjeringen i Sri Lanka, RAW, kan delta i bevegelsen som oss. De vil ta informasjonen og gå ut. Eller de kan lage slik at leiren kan gjøre opprør. Kan drepe hvem som helst. Det skjer i alle kamper. Hvor i vår kamp er det enda mer. Hvis det er en kamp, kan ikke alt dette unngås.

Men å oppleve det direkte er fryktelig. Kamerater mistenker kamerater klimaks for dette. Dette er tristheten som alle hadde fra begynnelsen av Lenin og Stalin. Vi henger bilder av dem rundt nakken.

Etter dette hvordan kan vi fortelle at de gjorde feil? Hvis du snakker slik, vil de fortelle deg at du er småborgerlig og gjør problemer her. De vil henge deg for det. Du prøver å oppføre deg som om du ikke er redd for noe, som en nyfødt ku kalv. Vær forsiktig, Kannan. Selv om vi bare snakker, kommer et tett tau til nakken vår hvis noen hører det. Så hva er rådet jeg forteller kamerat, du må bare se på arbeidet ditt du kom for, og ikke se noe annet her.'
'Jeg er sint for å tenke over meg, og jeg er redd for å tenke på bevegelse. Fantasien om kamp og frigjøring er knust. Hvor sikre og lojale kamerater vi er kom til bevegelse. De har gjort livet vårt som å gå på kniv nå.'
'Som den situasjonen nå, kan ikke ledelsen i bevegelsen bli fullstendig kritisert for dette. De har ingen annen måte å unngå dette.'
' Åh ...'
'Kannan! ikke tenk hardt på det hele. Kjører sammen med hovedstrømmen. Det er ingen annen måte for oss å bli kvitt det. '
'Hva slags frihetskrigene er vi? Vi har ikke noe internt demokrati og kameratene ikke kan åpne munnen i leieren, og hvis dette bevegelsen kjemper for Tamiler, tror jeg ikke tamiler vil bli frigjort av det.'
'Soo ... Ikke snakk høyt, kamerat. Vent, ikke sett meg også i trøbbel.'
'Jeg er sint kamerat. Virkelig sint kamerat. Jeg er ikke energisk kamerat. Hvis jeg vet slik, aldri komet til denne bevegelsen. Nå tror jeg, de som drar til utlandet er smarte og som vet hvordan de skal overleve.'
'Det er også grusomt trakassert av den singalesiske hæren og dø som slaver. Skal vi ikke gjøre noe mot det?'
'Det er som å frigjøre seg fra singalesiske hæren og bli slave til en annen hær.'
'Det er alt utenkelig kamerat. Men vi håper hvor bevegelsen vil rette opp feilen og fortsette en klassisk kamp i fremtiden. For det må vi gjøre det vi kan.'

'Dette er en kreativ idé og tro på deg. Jeg forventer også at bevegelsen og kampen snart kommer på rett vei og vil føre frihet til tamiler. '
'Håpet er livet. Håper alt går bra. Enda viktigere, vi glemmer historien akkurat her. Øve med tilliten du hadde da du kom uten å ha noe i tankene. Tiden vil vise hva som vi får.'
'Ja ... det du sier er sant. Vi har ikke noe valg.'
'Ok, kom igjen. Tiden renner ut.'
'Ok kamerat.'
De to satte kursen mot leiren. Angst for at de vil ikke rekker i tide er til kamerat Sivam. Han gikk raskt. Kannan handlet like raskt. De to kom plutselig ut av casuarina-lunden, Og vaktene kom fram og sa
'Opp med hendene'. Vaktene hadde casuarina-pinne i hendene og lommelykt. Så ba de to om å sitte på knærne og de vil se hvem sin ansiktene som skinte på lyset.
'Åh kamerat Sivam?' Sa kameraten i vakt.
'Ja, tiden er ute.'
'Hvor er dere brukte så mye tid, kamerat?' Spurte han.
'Nei. Tiden gikk borte når vi snakket og badet oss.'
'Vet du hva som vil skje hvis du kommer for sent til parade, kamerat Sivam? Du er allerede sent ... gå fort. De kommer til å blåse fløyta.'
'Ja kamerat ... vi er forsinkede. Kom raskt Kannan ... De kommer til å blåse i fløyta.'

De to skyndte seg mot leiren som en storm. Rett etter at de ankom leiren ble fløyta blåst. Alle samlet seg i leirgården raskt og pent. Undersøkelsen begynte å finne sted. Denne undersøkelsen skal overleve. Hvis ikke overlever, må alle vente til det er løst. Så alle vil at opptellingen skal være riktig. Noen vil skjulte be om Gud mot bevegelsens politikk. Undersøkelsen tok litt tid. Tellingen var riktig. I dag ble det kunngjort at serveres pittu med karri og spesiell yoghurt. Marsjen ble deretter oppløst. Kannan så at Suman hadde kommet dit mens marsjen ble oppløst. Kannan løp straks og tok tak i Suman's hånd. Suman tok tak i Kannan's hånd og begynte å klemme ham. Det gjorde Kannan veldig trist. Kamerat Sivam så dette og kom dit.

'Ikke gråte eller bli lei deg over det som har skjedd. Målet vårt er å trene hardt og gå tilbake til hjemlandet og kjempe for frihet. Vi vil gjøre alt for det, fra i morgen. Glem helt hva som skjedde. La oss trene den nye mannen fra i morgen.'
Suman sa 'M ...' og tørket tårene.
'Kannan sier korrekt kamerat. Du må glemme hva som skjedde og holde et øye med det du har kommet for å trene så hardt du kan. Vi må glemme ideen om luksus og endre oss dit vi vil.' Sa kamerat Sivam.
'Suman vil forstå nå kamerat. Vi trenger ikke bekymre oss for det lenger. Denne plutselige endringen er et stort sjokk for Suman ... det er derfor dette problemet er alt. Det burde være tilstrekkelig.'
Neste fløyte blåste. Det er kallet for mat. Suman gikk også for å spise sammen med dem. Han spiste middag uten å søle, han har ikke noen annen annen vei enn det. Kannan og Sivam var begge fornøyde og glade for å se det.

6. Dagen etter

Suman kom med Kannan og Sivam fra han våknet leieren neste morgen, til løpingen startet på treningsfelt. Det virket for Kannan at han var nervøs. Han vet ikke hva han skal gjøre med det. Tanken om at samtalen ville gjøre ham enda mer engstelig ble ytterligere styrket. Så han snakket ikke med Suman. Når de gikk til treningsfelt fra leiren, det var mellomrom mellom kameratene kommet. Da,
'Jeg er bekymret for Suman, kamerat?' Sa Kannan til Sivam.
'Hvorfor tenker du negativt. Ingenting slikt vil skje. Han vil ikke trekke seg lenger.' Sa kamerat Sivam.
'Det du sier er sant. Ikke tenk negativt. Men er ikke sinnet en ape?'
'Hm ... trenger å kontrollere. Du vil snu den i din retning.'
Mens de snakket, kom Suman, og de kunne ikke snakke videre. Selv om kamerat Sivam satt og så dypt på ham. Kannan hadde rett. Suman var tilsynelatende nervøs.
'Suman, er du nervøs?' Kamerat Sivam spurte han. Han svarte ikke på det først. Så med en slags skjelving,
'Ja, Jeg er redd kamerat.' Sa han.
'Du må være fryktløs kamerat Suman. Tro så mye som at du kan dette godt. Øve med selvtillit. Ingenting er vanskelig hvis du tror du kan. Bare din tro kan gi deg mot og styrke. Så du bør ikke gi opp håpet ditt om noe. Har jeg rett? Tror du at jeg har rett?'
'Jeg tror kamerat. Jeg vil fullføre treningen uansett hvor vanskelig er.'
'God Suman. Dette håpet skal aldri forlates for noe.'
'Hm ...'

Ingen snakket etter det. Sivam kunne se ham til han dro til treningsfeltet. Kamerat Sivam kjente konstant spenningen i ham. Det bekymret også Kannan. Likevel kunne de ikke gjøre noe. Løpet begynte. Etter det så han ikke inn i øynene på dem. Kameratene løper som bølger på denne bakken for Eelam's kamp. Han forsvant i de bølgene.

Så snart Kannan var ferdig med trening, kravlet han rundt på treningsfeltet på jakt etter ham. Det var en tid da fred hersket overalt som et bølgeløst hav.

Treningsfeltet brøt i latskap. Suman er ikke der. Konstant søker etter ham, men ingen steder å finne ham. Han skal stå på treningsfeltet når han er ferdig med å trene. Kannan forstår ikke hvor han gikk uten å gjøre det. Han så seg rundt på treningsfeltet flere ganger. Suman er ingen steder å finne. Kamerat Sivam hvilte et sted. Kannan gikk mot ham.

'Kamerat ... så du Suman?' Spurt til Sivam.
'Nei, Kannan. Jeg tror han dro tilbake til leiren etter trening. Kom ... vi vil gå og se der.'
'Sier du det, kamerat?'
'Hm ... kom kamerat. Det er der han vil dra.'
'Jeg vil se ham så snart som mulig, kamerat.'
'Forstår. Jeg vil bare se ham også.'
'Vil du løpe til leir, kamerat?'
'Kamerat Kannan, nå kjeder jeg meg allerede. Vi kan løpe en annen dag. Vi kan gå nå. OK?'
'Er du veldig sliten kamerat?'
'Ikke bekymre deg ... Det blir trening igjen?'
'Det er sant. Spurte jeg fordi jeg er ivrig etter å se ham. Beklager kamerat.'
'Jeg vet. Alt vil gå bra. Han trenger vår tillit akkurat slik vi stoler på ham. Det er menneskelig styrke.'
'Det du sier er korrekt, kamerat. Jeg har også tro på ham. Gå og spis frokost med ham. Det burde gi ham mer selvtillit.'
'Hm ... så, som om han ikke er redd for det vi sier ...'
'Du er også ondskapsfull.'
'Ikke slik. Han vil være redd for å høre for mye. Vi må forstå det.'
'Du sier sant kamerat. Når vi hører på støyen fra skoene, er alt dempet og det er ikke noe håp eller humor i oss.'
'Ja ... vi skal ikke miste oss selv uansett hva som skjer. Det er synd hvis vi mistet det.'
De begge skyndte seg til leiren sin og deretter skyndte seg til hytta sin. Suman lå der. Han lå dekket med et teppe uavhengig av varmen. Det gjorde Kannan mistenkelig. 'Ingenting slikt har skjedd.' Han beroliget seg selv. Det var synd for ham å se Suman.
'Hvorfor kjeder du deg, Suman? Hvorfor la du deg bare her? Stå opp ... det er på tide å spise.'
'Hm ...' mumlet han som underlig.

'Hvorfor lager du en merkelig lyd? Trening på bakken i dag er lett eller ikke? Jeg synes det er ok fordi du kom hit. '
'...'
Han svarte ikke. Det var som noe for Kannan.
'Hva skjer med deg Suman?'

Han ga ikke svaret igjen. I stedet snudde han den andre siden og prøvde å skjule noen. På den annen side var det en gråtende rytme fra ham som var utbredt snart. Kannan ble forskrekket. Det var også en overraskelse for kamerat Sivam. Kannan gikk først i nærheten av ham og satt.

'Hva skjedde?' Spurte igjen.
Han ble stille. Kannan ristet ham forsiktig,
'Hva slags sørger gjemmer seg? La oss stå opp og gå og spise.' Spurte han.
'Jeg vil ikke spise. Jeg må tilbake til hjembyen. Eller jeg vil dø uten å spise her.'
'Hva?'
Kannan fjernet Suman's teppe som sjokkerte alle. Hans intensjon var å fjerne den og ta ham med på middag. Lite trodde han da han fjernet teppet at det ventes sjokk på sjokk for ham. Han fryktet at dette kunne ha skjedd, selv etter det Suman skalv mer og mer. Den frykten er nå svimmel i virkeligheten. Kamerat Sivam la merke til dette og kom nær og la merke til at kroppen hans veldig forsiktig. Det virket for ham at merket hadde truffet mer aggressivt i dag. Sivam var rasende på trenerne som ga trening. Hans sinn kokte over om de trodde vi var slaver for dem? Ingen skrev slaveavtalen til dem for å ha kommet inn i bevegelsen. Hvorfor forstår de det ikke det? Han var rasende over at trenerne måtte stoppes og traff ham dårlig. Hva kan bli gjort? Hva ville effekten være av å gjøre det? Også dette vokser som en hær? Spørsmålet kan ikke stilles i militæret. Å gjøre det som blir sagt i hæren. Etter det kan du snakke om hva som helst. Ikke engang den friheten her. Har du kommet for å forvirre leiren ved å spørre nå? Eller forårsaker det et politisk problem her? Som de vil forvrenge det. Du må bare være mer kresne med den hjelpen du gir til andre mennesker. Dette er en falsk presedens. Forlegenhet som ingen kan banke på.

'Åh gud, har de slått deg i dag også, Suman? Hvorfor blir du slått slik? Er det mulig at opplæringen ikke blir utført ordentlig av deg?' Spurte Kannan.
'Kan jeg ikke gjøre det, hvis jeg kan? Snakker du også tull?'
'Nei ... de blir ikke igjen uten riktig trening. Vær så snill og forstå det. Hva tror du kamerat hva kan vi gjøre med dette?'
'De slår ham som en ku. Hvis noen ikke kan trene, la dem gå. Det er minimum menneskehet? Hvorfor slår de slik? Hvis vi spør, vil de snakke som om vi lager politiske problemer. Noen ganger kan de sette oss i gjørmehytte. Vi kan ikke snakke om dette. Hvis vi snakker, blir det et problem. Vi kan ikke endre det som skjedde. Kamerat Suman kommer med oss. Vi skal gå og spise. Tenk så på hva du kan gjøre videre. Jeg tror ingenting kan gjøres med det. Det er slik at vi kan overleve for nå. Du må bare prøve å trene hardt. Ingen annen måte å unnslippe det.'
'Jeg kan ikke, kamerat. Forstå meg, kamerat.'
'Jeg forstår kamerat Suman. Men det gir ikke mening å ikke trene kamerat. Forstår det, kamerat. Hvis du ikke øver ordentlig, misforstår de deg på mange måter. Det kan være veldig voldsom fantasi.'
'Kamerat Suman vil du stå opp, vær så snill. Vi må uansett komme ut av dette rotet. Det er i dine hender og i din tillit. Du må bare være mer tillitsfull med deg. Det håpet vil redde deg fra denne prøvelsen.
'
'Kamerat, det er hyggelig å høre hva du snakke om. Men jeg kan ikke. Hvis jeg kan hvorfor, blir jeg slått av dem? Jeg vet ikke hvorfor jeg kom hit. Jeg falt i en unøyaktig felle utenom å vite godt.'
'Det er som en enveis gatemodell. Vi kommer til bevegelsen som det ikke kan gå tilbake. Kamerat, som må håndtere. Kom og spis nå. Jeg spør legen en gang om det er noen måte å håndtere dette på. Du må bare være mer tålmodig og forstå hva som skjer her og hvordan du må oppføre deg for å overleve her. Brystet mitt gjør vondt også. Men hva kan jeg gjøre? Stå opp, vi går og spiser, kom tilbake.'
Suman så elendig på Kannan og kamerat Sivam. Det var tydelig at det var sannhet i det de sa. Sult drepte ham uten å drepe ham da ren syre helles i magen. Det er ingen annen måte å unnslippe. Han ønsket å spise noe. 'Hva jeg skal spise eller ikke, må jeg gå til trening?' Det gjorde ham svimmel igjen å tenke på det. Likevel sto Kannan og kamerat Sivam på hver side og løftet ham opp.

Så tok han på seg en liten stor skjorte han hadde med seg. De fleste av sårene hadde forsvunnet da. Etter det,
'Skal vi gå?' Spurte Kannan.
'La oss gå.' Sa kamerat Sivam. Suman nølte med dem med en latter som oppstod ved spørsmålet om å gråte eller le. De har gått et lite stykke,
'Hva konkurrerer dere to om, ser ut som to livvakter for Suman?' Sa Salan. Han er en av opplæringslærerne. Alle tre var sjokkerte over å høre det. Suman grøsset som en kylling dynket i desember regn med frykt og spenning. Kamerat Sivam skalv et øyeblikk, men overvant raskt seg selv,
'Hva sier du kamerat?' Spurte.
'Ang... Jeg spurte deg om at er du livvakt overfor Suman?'
'Hvorfor spør du kamerat sånn? Trenger du ikke hjelpe til en annen hjelpeløs kamerat, tenker du slik som kameraten? Bør hæren hjelpe en medsoldat eller ikke? Du spør om vi er livvakt overfor ham og gjør meg uvel. Vi er kamerat, ikke fiender, som vi alltid må huske. Er det ikke?'
'Hvis kamerat Sivam sa, ville det være riktig. Be ham gjøre det samme som han må trene regelmessig for hver dag, i morgen ser vi kameraten. Ellers ikke noe problem for noen over noen her. Der vi gjør vår plikt. Det krever alles samarbeid. Jeg tror kamerat Suman vil trene bra i morgen.'
'Hm.. vil du gjøre kamerat? Vi vil snakke med ham, kamerat.'
'Greit. Jeg må gå. Kamerat Kannan ... vil du inspirere kamerat Suman. Vi sees i morgen, kamerat.'
Suman så med avsky på kamerat Salan som dro. Kamerat Sivam la også merke til det. Det var som om han måtte irettesettes. Kamerat som trodde det ville bli for mye skjønt,
'Vi skal spise.' Gikk av.

7. Fugler som ønsket å fly

De tre kom og la seg etter å ha spist. Å ligge er forskjellig fra å sove. Kamerat Kannan og kamerat Sivam sovnet og snorket som om de hadde jobbet hard i marken hele dagen. Suman kunne ikke sove slik. Spørsmålet om hvorfor jeg kom hit spiser ham levende innenfra. Han rullet over matten fra og bak. Angsten rant over ettersom han ikke kunne holde øynene sine for å tenke på seg selv, tårene var en evigvarende elv, og av fortvilelse kunne de ikke puste. Han var flau for å undertrykke det slik at andre ikke skulle høre det. Han likte ikke å vandre herfra slik. Spørsmålet oppstod om dette var nødvendig. Han visste imidlertid ikke hva han skulle gjøre etter å ha kommet hit.

Suman snudde seg. Stillhet overalt. Casuarina-lunden så ut til å være den store skyggen av den svarte skyen overalt. Søkte fangenes lys nøye for å se om noe beveget seg med jevne mellomrom? En natt når vinden ikke blåser i det hele tatt. Som den mørke plasseringen i casuarina-lunden utenfor, presset Suman's sinn mot et dystert sittende mørke. Han virket pusten. Spørsmålet om hva han skulle gjøre holdt ham uten søvn som ubesvart.Han snudde seg igjen. Prøv å sove ... dette livet ... angsten for å være tapt i rekkevidden til ubebodde og tapte som en uutholdelig trist klatret tilbake på ham. Dette så ut til å kreve frigjøring. Først forsto han ikke hva det var. Så blid synlig. Selv om det er synlig, er det slett ikke klart hvordan. Men det så ut til at dette ikke kunne fortsette. 'Hvordan spørre? Hva vil de si hvis de blir spurt? Hva skjer hvis andre finner ut av det?' Suman kunne ikke sove. 'Hvis du reiser deg og går ut. Hva om det går et sted sånn? Ikke sikker på hvor denne leiren er. Vet ikke hvordan du kommer deg ut herfra. Likevel så det ut til at det å kjenne det ukjente ville gi frihet.' Suman reiste seg. 'Hva betyr det å gå ut for vaktene? Uansett hvor du går, skriv ned tid og navn og gå. De vil blåse hornet hvis jeg ikke kommer i tide. Da blir leiren et rot. Å miste fred og slå bølgen.' Motet som hadde oppstått i Suman's sinn smeltet bort, og han gikk for å drømme. Det var som om det ikke var noen kraft å eksistere. Suman falt ned.

Nektet å sovne. Spørsmålet om hva han skulle gjøre slo ham igjen. Det var som om Kannan måtte våkne og snakke. Det var skummelt å til og med snakke med ham. Spørsmålet dukket opp hva man skulle gjøre uten å snakke. Å fortelle. Noe må ta slutt. Han innkalte motet igjen. Stod frimodig opp. Han så opp og bestemte seg for å fortelle det. Bøy deg langsomt og legg munnen mot øret til Kannan,

'Kannan ... Kannan ...' ropte han veldig lavt. Han hadde også i tankene frykten for at det ikke ville bli hørt av andre. Kannan beveget seg ikke. Suman ser ikke ut til å ha noe imot. Han bøyde seg igjen og ropte.
Kannan snudde seg til den andre siden som 'Gå bort ...'. Suman dro ikke. Prøvde igjen. Den hørte så av rundevakten som gikk den veien. Manimaran var på patrulje den dagen. Han var en skeptiker født for ikke å stole på noen lett. Han som fullt ut tror på prinsippene om at hvem som helst kan infiltrere leiren, eller hvem som helst kan infiltrere fra innsiden og ut. Han tvilte aldri på om det ville være falskt eller ikke. Han mener sterkt at problemet i politikken ble skapt for å bryte opp bevegelsen og at det fortsetter å foregå i det skjulte.
Så selv små tvil vil vekke stor interesse for ham. Øynene blir forstørrelsesglass og begynner å søke. Så han kom ikke inn i hytta først og så Suman løfte øyenbrynene. Han var rett og slett mistenksom mot dem begge. Han gikk da inn. Da han gjorde det, klatret den mistenkte på hodet og syklet som hest.

'Hva skjer kamerat Suman ...? Er du søvnmangel? eller hvilken idé har du? Kamerat Kannan er også oppe?'
'Nei kamerat. Kannan våkner ikke. Han sover. Jeg må ut. Rør magen kraftig. Kamerat forstår situasjonen. Ikke bruk filosofiene dine på oss nå.'
'Ang. … er det slik? Ikke noe problem å gå ut og komme tilbake. Det eneste problemet er bare å gå ut og forsvinne. Hvis du vil ut, spør han høyt og hente ham med deg. Hvorfor den hemmelige tone kameraten for det? Dette er unødvendig? Å gjøre det vil bare skape unødvendig mistenksomhet. Så ikke kritiser meg filosofer, kamerat.'
'Du tenker feil om meg kamerat.'
'Jeg tror ikke jeg tenker feil. Slik er det med hvem som ser på dette. Situasjonen er den samme her. Du må gå og komme tilbake raskt.'

'Ok ... kamerat.'
'Våkne opp Kannan.' Da Suman ble gjennomboret av skoen, reiste Kannan seg og løftet øyenbrynene uten å vite hva som skjedde. Så hoppet han sint opp. Kannan ville ha slått den som helst. Men Manimaran sto foran. Det var også som vakt nå. Han slet med sinne og rullet sinne som hale og sa ingenting.
'Kamerat Suman vil ut. Det er det han vekker deg. Men du reiser deg ikke lett. Det er alt for å få deg opp. Plukker ham raskt og gå ut og kom snart også. Jeg tror du er her før jeg kommer til neste runde.'
'Hva, hvorfor jeg skal gå ut nå?'
'Jeg kan ikke si deg tilbake fra begynnelsen. Suman vil fortelle deg i detalj. Nå trenger han hjelp til å komme seg ut. Stå opp og gå, kamerat. Jeg må gå mye rundt.'
'Våkne du opp for det, kamerat? Hvorfor gjør du dette, kamerat? Vi er også som deg, kamerat? '
'Du reiser deg ikke ... Det var Suman. Spør ham om det.'
'Ja ... OK kamerat. Hva er problemet Suman? Hvorfor du gjør dette midt på natten. Det er mulig å trene om morgenen, bare hvis du sover regelmessig om natten.
Nå er midt på natten ...' Kannan så på Suman og spurte.
'Så skal jeg være her selv om jeg trenger å gå ut?' Suman var sint som barn.
'Åh ... kom raskt.'
Suman dro med en sint knurring av 'Hm ...'. Kannan gikk før. De to gikk utenfor og stemplet navnet og klokkeslettet på vakten som var ved kjøkkenet og gikk ut. Vakten for sin del. 'Gå og kom raskt.' Sa han. Kannan var sint da han hørte det. 'I en situasjon der kameratene ikke stoler på kameratene, leiren ... bevegelsen ... dens aktiviteter ... de fascistiske regjeringene vil ty til forskjellige måter for å ødelegge frigjøringskampen. Kannan's sinne er at regjeringer ikke er de eneste fascistene i vår kamp. Hvis du teller det, vil du lure på hvorfor vi dro.' tenkte Kannan.

Plutselig begynte vinden å blåse. Den kalde luften omfavnet fuktighet fra ris felt og kom voldelig trakassert menneskekroppen. Tilpasningen var like pervers som behovet for teppet over skjorten på toppen.

Kannan følte perversjonen av tilpasningen, og svev plutselig i den absurde fantasien om hvordan det ville være om teppet til den elskede ble erstattet av det teppet. Han bestemte seg for å kvitte seg med det og sette søkelys på arbeidet sitt.
'Kom raskt. Vi må gjøre dette raskt.' Sa Kannan.
'Plutselig er det kaldt her.'
'Nevnte jeg hva i helvete skjer? Det er kaldt. Vi går raskt og kommer snart tilbake. For en rund vakt han snakker mye om. Vi må høre alt. Og du sparker meg med legg andre steder. Jeg trodde det var ham. Hvis han er i hjembyen, hadde han vært i koma nå. Hensikten med å komme hit er annerledes. Så må bære alt og bøye seg slappet for gjørmen.'
'Vet du om det nå. Men beklager, jeg sparker deg? ' Sa Suman.
'Å. … fortalte han. Det er bra for ham.'
'Det kommer ikke til å fungere her, Kannan.'
'Har du noen anelse om hva du skal gjøre for det?'
'La oss være seriøse, Kannan.'
'Er det noe annet vi kan endre? Vi er allerede her. Uansett hva som skjer, må vi møte det. Det er ingen annen måte å unnslippe. '
'Hvis det er et sinn, er det også rom, Kannan?'
'Hva skal du si?'
'Jeg vil si en ting. Be om trøst uten å bli sint. Vi kom med gode intensjoner. Alt her er opp ned. Tror jeg det ikke er noen tvang til å tåle alt dette og bli her? Hva har vi gjort galt og kommet i fengsel for straff? Hm ..., la oss bare si at vi har kommet til frihetskamp. Har vi rett og frihet til å gripe den og gå videre hvis vi ikke liker dette? '
'Jeg synes du er veldig galt. Hvis du snakker med meg slik vil jeg blåse i ansiktet ditt. Du er inne i en frihetsbevegelse og snakker som galning. Hvis du snakker slik, ikke snakk med meg lenger. Her hvis du snakker slik: 'Vi kan ikke være kamerat ... eller vi kan ikke være venner engang.'
'Hvorfor er du så redd, Kannan? Hvis jeg må være her, så er du den eneste som skal hjembyen vår. Vil det gjøre deg lykkelig? '
'Hva er det du snakker?'
'Jeg orker ikke dette. Jeg kan ikke gjøre alt i denne harde treningen. Jeg vil ikke tolerere at de slår meg slik. Jeg må komme meg ut herfra i live. Det faktum må tas i betraktning. Ellers vil min døde kropp gå ut herfra. '
'Suman ... hvilken gal måte du snakker nå?'

‘Jeg er ikke sint i det hele tatt. Jeg er klar på hva jeg vil gjøre. Er du nyttig? hjelp meg. Ellers vil jeg gjøre det jeg tror selv om jeg er alene her. Jeg er ikke klar til å være her som en moderne barna soldater, som kommer til frigjøring og gjør slavehæren til det jeg ikke kan, og jeg ønsker ikke å gjøre. Jeg kan ikke gjøre dette i det hele tatt. Hvis jeg ikke vil, må de leve meg alene. Ellers må jeg sette en stopper for det. Først trenger vi frihet. Så kan vi snakke om landets uavhengighet. Slaver gir aldri frihet til andre. '
'Vet du hva du snakker om? Alt skal ikke fortelles som om det kom til munnen. Hvis noen hører hva du snakker, vil de le av det. Hvorfor tenker du ikke alt om dette før du kommer til bevegelse? Ikke tenk etter at du kom hit. Kroppen, substansen og ånden din er viet til selve bevegelsen. Har du kommet hit uten å forstå det? Dette er ikke riktig Suman. Det er ikke riktig at du tenker eller snakker slik. Det ville være et stort problem hvis noen visste dette. Vennligst ikke tro det. Ikke snakk slik. Det er en utilgivelig feil. Det kommer definitivt til å få oss i trøbbel.'
'Jeg har kommet til kampen og er klar til å miste alt. Hvem er disse som treller oss for det? Hvem kan frigjøres av en bevegelse som flyter i diktatur og fascisme?'
'Som historien om at som har overdreven tillit til seg selv, kan falle i massen, slik at du ikke bare blir sittende fast og andre også blir fanget. Bare hold munnen. Som noen mystiske mennesker som sitter i gjørmehytta, må vi også dra dit, og vi vil gå uten adresse? Vennligst forstå situasjonen, Suman.'
'Hvis du er redd, trenger du ikke snakke med meg. Men jeg tåler ikke at disse idiotene slår meg. Jeg vil ikke fortsette å leve i dette helvete. Jeg vil gjøre om jeg lever eller ikke i det.'
'Du spiller uten å vite katastrofekonsekvensene. Uansett hva det gjør, må det være konstruktivt. Ikke gjør noe med ego uten fordel for noen. Hva snakker du etter at du kom til en frihetskamp?'
'Det er ikke arroganse. Jeg er ikke avhengig av å være slave, og hvis jeg gjør det, vil mange gutter som meg være avhengige an det. Dette er den første viktige kampen. Suksessen med dette vil være suksessen til vårt land.'

'Åh ... gud ... Du rettferdiggjør hva du gjør med de setningene? Du synes du er en flott kunnskapsdyr. Ikke snakk som kunnskapsrike gale menn. Du kan ikke trene skikkelig, men forteller denne fantastiske filosofien i hemmelighold? Vi må gjøre det vi er kommet for å dra tilbake til hjemlandet vårt. Det er mitt mål. Ikke få meg med deg på dette lenger. Vi kan heller ikke bli offer for galskapen din. Du snakker med meg som en gal mann. Jeg vil ikke høre det.'
'Jeg forstår. Din bekymring for deg. Vel, jeg vil ikke forstyrre deg lenger. Jeg er død når de legger hånden på meg igjen. Uansett hva som skjer videre, la meg de være slik jeg vil være her. Ellers må de slippe meg på vei ut av dette anarkiet.'
'Dette er ikke et kloster i det hele tatt. Du har kommet til en hær. Du må også oppføre deg slik hæren. Du kan ikke være her som du vil. De vil ikke la det skje i denne hæren. Det er også korrekt.'
'Jeg kom ikke til en hær. Jeg har kommet til en frigjøringsbevegelse for å frigjøre landet vårt. Det er en feil å tenke slik at en hær er som nummerert vil frigjøre oss. Ikke tro dette er en styrke for oss. Dette er det som vil svekke oss i fremtiden. Jeg sier ikke dette fordi de slo meg. Jeg sier dette fordi det ser ut for meg i underbevisstheten. Alt dette kan ikke forklares nå.'
'Åh ... Du er er en stor vismann her. Bare legg igjen dine falske forklaringer. Befrielsesbevegelsen må frigjøre en rase og må ha en hær. Også det må være en sterk hær, en enorm hær.
Det krever hard trening. Du forstår bare det og gjør mer hardt trening. Ikke gå for mindre enn ditt fulle potensiale. Det er som om du forvirrer deg selv og forvirrer andre. Dette kommer ikke til å være til fordel for noen. Verken bevegelsen eller dens politikk, kommer til å endres for deg noen gang. Du må endre for det. Det er også din plikt. Ellers må du møte unødvendige problemer.'
'Jeg kommer til å dø akkurat her, hvis jeg handler av redd slik at du sier. Før jeg døde her, vil jeg gjøre alt før jeg kunne for å se friheten. Det blir ingen endring i det. Gud ... hvorfor jeg kom hit?'
'Dette er det uløselige problemet med deg. Vennligst gi opp ideen din for oss.'
'Jeg er klar til å dø for deg. Men jeg er ikke klar til å bli slått av dem. Kan du bli slått av dem for meg? Si meg, Kannan?'
'Du snakker rart. Vi praktiserer disiplin og hardt. Hvorfor skulle vi bli slått av dem? Det er ikke mulig å få din byrden på vår hånd.'

'Kan ikke, ikke sant? Ikke det, jeg må slå for meg selv? Så hvorfor all fredsforhandlingene? Ingen kan gjøre noe her for meg. Jeg må ta vare på veien for meg selv. Vennligst ikke forvirre meg. Jeg finner en måte å gjøre dette på.'
'Hva kan du gjøre sånn?'
'Hvorfor spør du ... ingen vei finnes?'
'Fortell meg hva?'
'Hvorfor er det noe for deg nå?'
'Ikke gjør noe idiotisk. De vil sette oss først i gjørmehytte fordi vi er vennene dine. Etter det vil situasjonen være verre enn deg for oss. Vennligst ikke tenk på noe sånt selv i drømmene dine.'
'Det er bare en måte å gjøre det på.'
'Hva er det?'
'Hva om alle gjør det sammen?'
'Motbydelig hund ... Hvis du snakker sånn, blir døve fullpakket med slapp. Ikke snakk til meg lenger. Hvis jeg ble sur, ville jeg fortalt dem alt. Vennligst ikke gjør meg gal.'
'Gå og fortell om det ... Jeg har ingen bekymringer. Hva skjer i mellomtiden, og hva skjer fire dager senere? Jeg trenger ikke bekymre meg for det. Dens bedre å dø, enn blir til og med slått av dem. Jeg bryr meg ikke om hva du gjør.'
'Så bryr du deg ikke om noen?'
'Hvis jeg ikke bryr meg, ville jeg ikke vært her nå. Jeg ville ha gjort det jeg trodde var riktig. Jeg sa bare at jeg ikke bare bryr meg om det.'
'Å. … bryr du deg om oss?'
'Derfor skal jeg dø her. Du kommer til å være et vitne for det? Jeg tror ikke du trenger å vite eller sympatisere med det jeg bryr meg om.'
'Hva forteller du meg?'
‘Jeg skal ikke trene der de slo meg. Du kjenner det godt. Du skal heller ikke bli slått. Det er ikke mange måter å gjøre det på. Du kommer sikkert ikke til å lytte som jeg sier. Ingen kan endre avgjørelsen min engang.'
'Nei ... du forvirrer oss ikke. Vi har bedre løsning enn det du sier. Vennligst øve deg regelmessig og hardt. Ingen vil ha problem med deg. Formålet med besøket vil bli oppfylt. Vær så snill og vær ikke fast.'

'La meg være alene Kannan. Du trenger et normalt tilværelsen. Jeg vil ikke be deg om hjelp. Du kommer heller ikke og hjelper meg. Den eneste måten du kan unngå å komme i trøbbel er å holde deg borte fra meg slik du tror. Ubekymret for meg Kannan. Jeg har ikke sinne eller hat mot deg. Min Kannan har alltid vært min Kannan. Det er ingen endring i det.'
'Vennligst Suman ... du er også slik for meg. Vil du høre på hva de har å si og organisere opplæringen? Ikke vær selvtilfreds. Av det ikke bruk for deg. Gi liv for øvelse. Ingen vil ha noen problemer hvis du trener hardt.'
'Det har du sagt flere ganger. Jeg vil gjøre mitt beste for å trene. Nei, du trenger ikke å bekymre deg for meg. Som du sier det, vil få deg i trøbbel unødvendig. Jeg tar vare på meg selv. Du trenger ikke bekymre deg.'
'Jeg kan ikke snakke med deg og vin dette. De kan søke og komme hit. La oss gå nå.'
'Greit.'

Suman sa ikke noe etter det. Kannan hadde heller ikke noe ønske om å be om noe ham. Det ble forstått at fortelleren vil fortelle det i en løkke. Så stillheten kom til hans sinn som vil være gylden tid. Rolig gikk de to til kanalen og fullførte arbeidet og vendte tilbake til leiren. Vakten, som var i tjeneste, stirret på dem begge for noe. I den oppfatningen var det som å spørre hvorfor så mye tid dere har brukt på lunden. Det er noen grunner til det. Her er noen av de flere syntes var interessante. De har også muligheten til å tilfredsstille deres ønske og følelser i casuarina-lunden. Kannan innså at de har brukt mye tid da han signerte tilbake. Kannan stoppet ikke der og skyndte seg mot leiren. Ikke mer tid til å sove. Han skjønte at han måtte drikke te ved daggry og gå på trening. Etter at Kannan hørte plystre, reiste han seg først og prøvde å vekke Suman til morgentreningen. Han nektet å reise seg.

'La oss gå på trening. Vi kan alle gå sammen og øve i dag. Hvis de nærmer seg, kan vi håndtere å si noe. Du vil ikke være alene. Stå opp og følg med oss. Det er din sikkerhet. Fred være med oss.' Spurte han.

'Ingen trenger meg Kannan. Du må gå med kamerat Sivam. Jeg kommer snart. Du trenger ikke å bekymre deg for meg.' Han begynte igjen.
'Hva snakker du Suman?'
'Jeg vet hva jeg snakker om, Kannan. Vennligst gå. Jeg kommer snart.'
'Nei. Hvis vi går sammen og står sammen og gjør trening, er det trygt for deg. Derfor er det viktig at du blir med oss.'
'Det er ikke nødvendig. Jeg kommer og blir med deg. Er du klar til å bli slått for meg?'

Spurte han og smilte. I den latteren hadde Kannan ikke sett gammel glede, men som å se livløse lik smilende. Kannan fortalte ikke det til Suman. Det så ut til å være ikke noe poeng i å fortsette å snakke med ham. Så han ble med kameratene på vei til treningsfeltet. Han kunne ikke reise derfra, selv om bena gikk og sinnet stod der. Hva er veien til dette? Hvordan redde han? Han forsto ingenting.

8. Kontinuerlig lidelse

Når elvevann strømmer, blokkerer ikke dråpene det. Det skal være hver kamerats hverdag i leiren slik. Ingen handling av noen kamerat skal på noen måte avlede bevegelseshverdagen. Ingen vil vanligvis oppføre seg slik at de avleder eller forstyrrer bevegelsesstrømmen. Suman's unntak var flau og deprimert overfor Kannan. Han var engstelig og lei seg over at alle hans forsøk på å frigjøre ham fra den sinnstilstanden hadde mislyktes. Hele tankene hans var på Suman, og beina gikk bare mot treningsfeltet.
Etter å ha landet på treningsfeltet, fikk ikke Kannan sjansen til å tenke på Suman. Kannan så på øvelsen i håp om at han nå ville innse sin situasjon. Treningen i dag var tøffere enn vanlig. Kannan hadde allerede hørt at trening ville bli tøffere etter hvert som tiden går. Kannan fant ut på trening den dagen at det var sant. I sitt raseri kunne han ikke tenke mye. Likevel husket han som lyn. Øynene rullet over alle gutta. Likevel fikk han ikke øye. Kannan trodde at han definitivt ville trene et sted. Han hadde ikke noe annet valg enn å gjøre trening fortsatt.

Morgenøvelsene ble liksom avsluttet. Endelig var det på tide å gå på leir. Derfor kom Kannan i full søken etter Suman. Han kan fortsatt ikke se ham som vanlig i dag. Kannan var litt redd fordi han ikke kunne se ham der. Da han tenkte på om dette fortsatt ville være tilfelle i dag, lurte han på et øyeblikk om kroppen hans ville kjøle seg ned og besvime. Han begynte å løpe mot leiren som for å forsikre seg om at det ikke ville være slik. De slitne kameratene så Kannan løpe mot leiren på en merkelig måte. Han brydde seg ikke om hva de så. Han bremset ikke i det hele tatt og løp mot leiren. Kannan, som stakk av, gikk raskt til hytta deres og så om Suman var der. Noen andre kamerater hadde allerede kommet dit. Men Suman manglet der. Kannan spurte dem om Suman. De sa at de ikke visste om ham. Kannan sto ikke der på toppen av det. Hans sinn raser. Han ba i hemmelighet til Herren om at det ikke ville være slik, i strid med bevegelsens politikk. Så snart løp sørgende mot medisinsk leir. På veien fanget kamerat Sivam ham. Han kom også med ham til medisinsk leir for å finne ut hva som hadde skjedd.

Kannan var sønderknust. Det var hans ønske om ikke å se Suman her. Kamerat Sivam hadde samme bekymring. Suman fortsatte involvering i denne situasjonen ga kamerat Sivam angst og depresjon.

De to stormet til legeleiren. Doktor Ravi så på at de kom i en hast. Han liker ikke disse menneskene stormet slik til leiren hans. Han tror det ville være fornuftig å komme slik hvis han ble skadet i en ulykke. Men han kom hit fordi han ikke trener ordentlig. Det at de kom til å se ham som en martyr gjorde ham sint. Han kjente allerede kamerat Sivam. Han kunne ikke ønske å fornærme ham fordi han var en senior kamerat med erfaring. Selv om Kannan ikke er et objekt, er kamerat Sivam den eneste som ikke kan bli skadet.

Kamerat Sivam gikk inn,
'Ravi ... Suman?'
'Åh ...' sa han med øynene.
'Hva skjedde?'
'Hva vet jeg kamerat? Jeg så den som kommer hit. Det er ukjent at han har et beinbrudd i venstre hånd. Jeg gjorde beinbrudd førstehjelp. Hvis hevelsen vedvarer eller han føler smerte, bør han sendes til Thanjavur. Jeg tror det blir ok. Kunne kameraten ha trent hardt? Hvorfor ønsker han å håndtere disse lidelsene unødvendige? Hvis han ikke kan, hvorfor kom han til bevegelsen her?' Spurte Ravi.
'Alle har noen problemer med seg selv. Hvordan kan vi virkelig forstå det? Hvis han ikke kan trene, hvorfor kommer han hit og lider slik? Det er lett vi kan tenke slik på ham. Noe er kanskje ikke riktig for ham. Jeg tror ikke alle kan forstå det til og med.' Sa Sivam.
'Ja ... det er en mening med det du sier. Jeg tror at hvis du kommer til trening, må du gi livet ditt og gjøre det. Trening er nøkkelen. Hvis de ikke gjør det, hvordan kan de gi slipp på ham?' Spurte Ravi.
'Ok kamerat Ravi. Vi forstår også. Noe vi kan snakke om dette uendelig. Kan vi snakke med kamerat Suman nå?' Spurte Kanna.
'Hm ... snakk.'

Da Suman så Kannan og kamerat Sivam, brast han i gråt. Det var synd for Kannan og kamerat Sivam å se ham slik.

Kannan klemte ham for seg selv mens han gned ryggen. Likevel fortsatte han å gråte.

'Kamerat Suman bare slutte å gråte. Er du fortsatt barn? Du må endre situasjonen selv. Ingen andre kan gjøre det.' Sa kamerat Sivam var litt irritert.
'Jeg kan ikke, kamerat. Hvis mulig ville jeg ikke gjøre det? Kan du be dem flytte meg til et annet sted? Jeg er flau over å spørre det.'
'Det er det du spør dem om, vil være korrekt kamerat? Jeg vet ikke hva de vil si til det. Jeg skal prøve. Jeg prøver å spørre den ansvarlige. Jeg vet ikke kanskje de kan spørre meg slik 'hvem du er for at han skal spørre dette, er du megler fra ham?' Hva kan jeg gjøre hvis de spør sånn?'
'Jeg orker ikke smertene i armen. Jeg vil gå og be om den ansvarlige når smertene reduseres.'
'Det er strålende arbeid.'
'Kannan vil du også spørre?'
'Det er det ... Hvis jeg spør, vil de spørre tilbake' Suman hadde en munn eller ikke? Prøv hva som helst og spør deg selv. Det er det jeg synes er bra. Kamerat Sivam, hva sier du?'
'Kamerat Kannan forteller deg riktig. Kamerat Suman må først spørre hva han vil. Hvis det er noe problem i det, kan vi snakke med dem. Det blir bedre.'
'Suman dette vil være god forandring.' Sa Kannan.
'Ikke slik. Jeg tror ikke noen skal bli direkte berørt av meg.'
'Ok ... ok ... hvis noe er bra for deg, det er bra for oss også.'
'Vel ... så kan vi gå tilbake, kamerat. Suman vil ta seg av hånden. Hvis vi kan, vil vi komme og se om natten. Er det ikke et stort problem for Suman? Ravi er vi korrekt? '
'Jeg kjenner ikke kamerat. Først senere eller om natten blir det kjent nøyaktig. Hvis det er hovent over eller har noe problem, vil jeg sende ham til Orathanadu i morgen. De ble deretter sendt til Thanjavur for behandling. Han vil få litt behandling på medisinskolen der.'
'Åh ... det blir sånn? kamerat.'
'Hm ... Jeg vil vente og se til enhver endring.'
'Greit. Kamerat takk. Så kommer vi tilbake og ser deg. '
'Greit.'

Kannan reiste seg også. Suman så lenge på. Men kan ikke være sammen med ham hele tiden. De glemmer aldri det målet de kommer for, og de vil ha fullført det som skjer. Verken Kannan eller kamerat Sivam hadde til hensikt å fravike det for noen.

9. Medisinsk høyskole

Neste morgen, etter trening, skyndte Kannan seg til medisinsk leir. Kamerat Sivam som så hastigheten på avgangen til ham, fulgte ham uten å kjede seg. Ravi smilte mens han så dem komme til medisinsk leir. Han sto der slik, kanskje han ga håp om Suman ville bli godt igjen. Imidlertid ble det forstått at sannheten bare ville stå hvis den ble hørt av Ravis munn.

'Hva Ravi? Hvordan er det med Suman i dag?' Spurte Sivam.
'Åh ... Jeg sendte ham til Orathanadu i lastebilen som komet om morgenen. Håndhevelse avtar ikke. Benbrudd med indre blødning kan gå verst uten behandling. Det er hva sending handler om. La det være en mulighet til å vokse og utvikle seg selv i en annen retning enn slått her kontinuerlig. Det ville være praktisk for at han gikk ute. Jeg håper noen ting han vil få der, kamerat.'
'Hvilken kamerat? Vi kunne komme og se ham hvis dette er tilfelle. Nå kunne vi ikke se ham heller ...'
'Jeg var også i transe. Men ingenting kan være ytterligere galt. Derfor sendte jeg ham.'
'Greit. Det er også bra. Farvel, vi går til leir. La oss se om han kommer seg snart.'
'Hm ...' Den uutholdelige tragedien med å miste en nær venn til Kannan. Samtidig er han glad for at han midlertidig har rømt fra her.

*

Suman skal ikke sendes den dagen til Thanjavur. Den kvelden bodde Suman på Orathanadu-kontoret. Han spiste brød med linser karri rundt med gutta. Det som ble tilberedt her var deiligere enn det som ble tilberedt på leiren. De ga matten til å sove etter å ha spist. Noen kamerater ga til og med teppe å legge over. På siden var et sted hvor skittent vann kunne holde seg. Så det var mye mygg chikane. Hvis det var den ene siden, tok tankegangen ham til den andre siden.

Suman har ikke til hensikt å returnere til leiren uansett hva som skjer. 'Nå er Kannan og kamerat Sivam ikke i nærheten av meg. Uansett hva jeg gjør nå, vil de ikke bli klandret eller tvilt for det. Men kan ikke flykte fra dette kontoret. Det er veldig farlig. Det er like mange kamerater her som ormer i møkka. Jeg må flykte herfra og dra til Thanjavur først. Før det vil de begynne å lete etter meg her. Det vil være farlig. Å være uskyldig som å vite ingenting her før jeg drar til Thanjavur. Må først til Thanjavur. Etter det kan jeg tenke på hvordan jeg kan unnslippe. Å flykte må skje denne gangen. Må være forsiktig med å unnslippe. Hvis jeg fanget igjen, de vil sikkert slå meg i hjel. Hvis en slik mulighet oppstår, må jeg begå selvmord på en eller annen måte. Men det beste er at jeg må flykte uten problemer. Røm og gå til Madras herfra på en eller annen måte. Noen må forsiktig ha bodd der. Hvordan komme til Madras?'

Han så tilbake på fingeren. Den tynne gullringen var fortsatt lagret på fingeren. Han fortalte at det var forlovelsesring. På en eller annen måte var de snille og lot det til ham. 'Det må utvises forsiktighet i Thanjavur. Definitivt må gjøre. Å være forsiktig full og stille. Ingen skal være i tvil. '

Søvn lurte personen som trodde det på mange måter. Håndsmerter påvirket som bølge og ikke la ham sove fortsatt også. Til slutt spurte han kameratene og svelget pillen de hadde gitt ham for å lindre smertene med tillit. Ved hjelp av det sovnet han utover bittet av mygg. En av kameraten om morgenen ristet på hodet. Suman stirrer forundret på å ikke kunne gjette hva,

'Hva er kamerat?' Spurte ham.
'Du må til Thanjavur.'
'Ja. Jeg husker, hva er det for det, kamerat? '
'Lastebilen kommer. Stå opp, raskt ...'
'Åh ... Takk kamerat.'
Suman kjedet seg litt. Kjedsomhet rundt kan fremdeles lyve en stund. Han skjønte imidlertid at det var et hinder for hans nåværende ambisjon. Så sakte opp først og satte seg. Han beveget armene og reiste seg og bekreftet murringen.

Lastebilen ankom da han trodde han kunne fullføre morgenritualer og spise frokosten. Frokosten var heller ikke klar. Så Suman og Kumaran, en gulsott pasient, kom inn i lastebilen uten å spise frokost den dagen. Lastebilen ble kjørt til Thanjavur for å hente varer. I det satte de koste seg. Suman visste ikke først at han ville møte og ta kamerat Stalin i Thanjavur. Han trodde han ville bli ført direkte til sykehuset med lastebil. Lastebilen satte kursen mot Thanjavur og rev av velstanden til Thanjavur. Der vinden som omfavnet kalesjen. I den skjønnheten, i smak av naturen, har Suman glemt håndsmerter i en drøm. Tiden ble plutselig forsvunnet som magi. Han var nedsenket i den smaken. Gulsott pasient håndhilste Suman og smilte da han også beundret naturen.

Lastebilen kjørte ut av landsbyene og inn i stor byen. Hastigheten til lastebilen gikk også ned når den kom inn i byen. Endelig stoppet vogntoget foran et hotell i Thanjavur. Der ventet kamerat Stalin på dem. Da kjøretøyet stoppet, kom sjåføren ut og ba dem gå ut av det. Etter avstigning hentet han dem og dro til Stalin. Stalin snakket med sjåføren en stund. Det virket som om sjåføren og Stalin hadde godt vennskap. Lastebilen gikk etter at de hadde snakket ferdig. Da lastebilen gikk, nærmet Stalin dem. Som om han kom,
'Skal vi dra nå?' spurte.
'La oss gå kamerat. Vi spiste ikke frokost. Han hentet oss uten å spise. Vi er nå tørste og sultne. Kan vi få noe å spise og drikke?' Spurte Suman.
'Å ... vil dere spise?' Spurte han, Åh ... nikket hode.
'Det er bedre hvis vi har noe å spise.' Den gulsott kameraten overtalte ham ved å snakke.
'Ok, vi spiser nå ... kom ...' Etter det gikk de tre og spiste Idly på hotellet foran. Det er en nyskapende smak som aldri har sett før i Jaffna. Rett etter måltidet dro de til medisinskolen sammen med kamerat Stalin.

Et rom i nærheten av medisinskolen ble leid av bevegelsen. De som kommer til behandlingen med Stalin, vil også bli i den. På medisinskolen var Stalin bare kjent som Eelam frihetskjemper. Da var alle militante i Tamil Nadu frihetskjemper for dem. De brydde seg aldri om splittelsene som var innenfor dem.

I Tamil Nadu var det på den tiden mange insentiver eller innrømmelser for frihetskjemperne. Også her var tilbudet umiskjennelig. Gulsott kamerat testet i dag og foreskrev medisinen først. Suman fikk beskjed om å ta røntgen i dag og komme tilbake i morgen. Så Stalin gikk tilbake og ba Suman om å bo i det rom i nærheten av medisinskolen, og tok den andre kameraten med på en buss for å sende ham tilbake til Orathanadu hvor de har bevegelseskontor. Ensomheten og friheten de fikk fra å gå, var litt utrolig for Suman. Han trodde aldri at de ville være alene slik. Faktum er at en slik mulighet aldri vil komme hvis han ikke bruker den. Suman skyndte seg bort. Han smalt på døren. Han kom til gaten og sto og så for å se om det kom noen kjøretøy. En lastebil ankom. Suman trodde ikke. Han viste hånden for å stoppe. Han stoppet lastebilen.
'Hvor går lastebilen, sir? Kan jeg komme med deg, sir?'
'Lastebilen skal til Pondicherry. Vil du komme til Pondicherry, sir? '
'Nei sir ... Jeg skal til Madras.'
'Ok, sir. Jeg går ikke der, men inntil Viluppuram du kan komme med meg. La oss gå derfra med et annet kjøretøy til Madras.'
'Bra sir. Tusen takk, sir.'

Føreren vil ha gjennomsnittlig høyde. Men med en mørk hudfarge og bart som risskjæringskniv så veldig skremmende ut. Etter å ha sett på ham, virket det for Suman at selvfølgelig kvinnene ikke ville komme i lastebilen hans. Lastebilen dro da Suman kom på inn på lastebilen. Føreren begynte å snakke mens han kjørte lastebilen fort.

'Er du fra Kerala, sir?' Han berørte sitt første spørsmål for å få Suman til å snuble.
'Nei ... hvorfor spør du slik sir?'
'Det er en modell du snakker som dem ... sir.'
'Nei, herre. Jeg er en av Eelam-frihetskjemperen. Jeg må ha hastverk til Madras. Derfor trengte jeg din hjelp.'
'Åh.. det er saken ...? Sir, du er den første frihetskjemperen som gikk på lastebilen min. Er ikke Ceylon fortsatt grusomt for Tamiler? Vi ville være ivrige etter å høre hva som skjedde der. Sinne kommer eksplosivt. Vi er avhengige av MGR, sir. Hvem kan mer gjøre for dere enn ham?'

'Ja sir. Det vil fortsette å være et problem, og den srilankiske hæren er grusom. Ja ... MGR må hjelpe oss. Han er en flott mann.'

Lastebilen forlot Thanjavur og satte kursen mot Villupuram. Suman var veldig avslappet for øyeblikket. Vær veldig forsiktig så lenge du er i India. Han tenkte i tankene at han skulle reise til Madras uten opphold i Villupuram. Han forsto fremdeles ikke hvordan. Han har ingen penger tilgjengelig. Du kan ikke reise med buss uten penger. Stadig må han stole på lastebilen. Noen ganger kan det være farlig. En ring på hånden gir ham håp. Han vet at han vil tjene penger på å selge det. Han forsto imidlertid ikke hvordan han skulle selge og hvor han skulle selge.

'Hvorfor snakker du ikke om noe?'
'Ingenting, sir. Minner om landsbyen ... '
'Har du en far eller en mor der?'
'Der har jeg dem, sir.'
'Hvem skal ta seg av dem? Er det ikke synd, sir?'
'Det er synd, sir. Vi må utsette oss for landet. Jeg husker dem ofte.'
'Du vil vinne raskt. Du vil bo sammen med faren din og moren din så snart som mulig. Jeg ber til Gud om at alt vil gå bra, sir.'
'Tusen takk, sir. Så lenge det er godhjertede mennesker som deg, vil ikke vår kamp gå ubemerket hen. Takk for det, sir.'
'Vi er alle ett rase. Hvem andre kan gjøre det uten å hjelpe oss og stole på oss sir? Her er millioner av forhold til Eelam Tamil i Tamil Nadu, sir. Vi gir deg alltid stemme. Kjemp for dere sir.'
'Jeg vet ikke hvordan jeg skal takke dere for deres kjærlighet, sir. Denne støtten får oss til å vinne.'
'Dette er vår plikt, sir. Vil du spise te, sir?'
'Nei takk, jeg trenger ikke.'
'Jeg kan bære privilegiet å kjøpe en te til en Eelam frihetskjemper, sir.'

Suman's nostalgi for ikke å ha penger til å drikke te endret seg. Åh ... det var et fjell som lurte på om det fortsatt var som et menneske. Trangen til å drikke te hang lenge med ham. Men fordi han ikke hadde penger tilgjengelig, holdt han det hemmelig. Det virket for ham som den vanskelighetene nå var blitt besvart.

'Hvordan kan jeg fornekte kjærligheten din? OK, la oss gå og drikke sir.'

De to kom seg ned og gikk mot te butikken. Han kjøpte ikke bare med te. Han kjøpte også sambar vada. Suman sa ingenting. Han begynte å bli sulten. Han gikk sjenert og smakte og spiste. Etter å ha spist, brukte sjåføren tid til å røyke. Han spurte også Suman vil ha det. Suman sa høflig nei til det og reiste seg.

Lastebilen reiste igjen.

'Du kjedet deg, sir? Jeg vil vekke deg så snart jeg kommer til Viluppuram.' Sjåføren sa.
'Åh ... Tusen takk, sir.'
'Suman følte seg skyldig. Hvis han visste at Suman løp uheldig av bevegelse, ville lastebilsjåføren hjelpe til noe? Han kan ikke akseptere at også dette høye håpet til frihetskampen en dag vil bli knust. Ikke rart på den dagen, som denne lastebilsjåføren også, vil slå oss og kaste fra dette landet. Kom deg bort herfra før det skjer. Trenger å tenke på hva du skal gjøre i Viluppuram. Derfra må du finne ut hvordan du kommer til Madras. Ikke noe problem hvis ringen selger. Hvis du går til Madras, kan du kontakte Colombo. Ved slik kontakt kan du ta penger i Mannadi. Etter det, vær forsiktig og gå et sted som dette. Det ville være slutten på denne perverse utkastelsen. Alt skal gå bra. Måtte Herren velsigne det.' Tenkte han seg.
'Hva ... har du ikke søvn, sir?'
"Ikke bare tenke."
'OK ... ok ...'

Han vet ikke hva som skjedde. Etter en stund glemte Suman seg og gikk i sovemodus. Sjåføren vekket ham da han nådde Villupuram. Det var som klokka seks om kvelden. Han fortalte til Suman at de ankom Villupuram. Suman takket ham igjen og gikk ned fra lastebilen. Suman ønsket egentlig ikke å selge ringen på hånden. Det var tydelig for ham at det ikke var noen annen måte. Så han gikk inn i en smykkebutikk. Han viste ringen sin på fingeren og fortalte dem at han vil selge den.

De ba om å ta av først. De fikk ingen tvil fordi ringen var på fingeren hans og den ikke kommer ut av fingeren. Etter påført såpe tok Suman den av. De sa at de kunne gi to tusen rupi etter å ha sett på dagsprisen.

'Legg det mer på det, sir,' spurte Suman.
'Ustyrlig sir. Hundre rupier kan legges.' Sa butikk mann.
'Ok, gi meg, sir.'
Han vil ta bussen til Madras nå. Vil ikke vente her.
De telte pengene. Suman fått den og gikk til bussen stasjonen.

10. Fanget og Ustøttet

Det var en hytte nær hovedporten til leiren. I den ble en mann kalt en sosial fiende som innestengt og slått og torturert. Hvem er de sosiale fiendene? Hvem bestemmer og hvordan? Ingen vet hva som skjedde med den mannen som ble anklaget som sosiale fiender. I mellomtiden ble Kannan og kamerat Sivam i dag håndjernet og torturert der inne. Det eneste spørsmålet som ble stilt til dem var hvor kamerat Suman gikk. Alt de visste var at han hadde reist til sykehuset. De sa det samme om og om igjen. Dvergmannen og den fete, korte, brutale mannen nektet å tro at de begge ikke visste hvor Suman har dratt fra sykehuset. Og de smiler om andres smerte og grusomme å nyte det. De er sjefen for bevegelsesdetektivoffiserene. De som tror at sannheten kan oppdages ved grusom tortur. Heldigvis ble bare casuarina-trepinner for tiden brukt til å torturere kamerat Sivam og Kannan. Det har vært mange flere forferdelige rapporter om tortur metoder. Men verken kamerat Sivam eller Kannan så det direkte. Det er vanlig for alle kamerater å se folk løpe rundt med pinner loffet over hode på marken og brutalt tiltales av bevegelsesdetektiver. Det er enda verre at du først slo dem til nær døden og behandler dem etter det, og begynner den syklusen igjen. De sier det hjelper. Implikasjonen er ikke klar for Sivam. Ifølge kamerat Sivam er dette ikke mennesker, en slags udyr.

Minner kan ikke fortsette om torturen av å bli slått med en casuarina-trepinne. Hvis en slått falt til Kannan, var den med en hastighet på ti som ble slått til kamerat Sivam. Kannan kan ikke spørre hvorfor det skjer.
Hvis den første grunnen til at munnen var innsnevret, er den andre at de ikke svarer på spørsmålet, men bare gir mye juling. Torturen starter etter midnatt. Da sovnet de andre kameratene i leiren dypt. De som stikker av fra leiren, straffet normalt mens de andre kamerater sto og vannet dem åpent. De må løpe rundt paradeplassen, og den samme tiden vil bli slått av hva som helst etterretningsoffiser har i hånden. Kannan og kamerat Sivam løp ikke fra leiren. Men det er tvilsomt at de har hjulpet Suman som stakk av.

De forstår ikke en gang det grunnleggende geografiske rommet for hvordan de kunne ha hjulpet Suman i Thanjavur, som er en kamerat med kamerater i Orattanattu casuarina-lunden. Kameratene til denne bevegelsen kom etter opptøyene i nitten åttitre i Sri Lanka uten noen krav. Der alt gått galt. Den eneste viktige kvalifikasjonen for det er at de må ha blitt født tamiler. Akkurat som det er viktig for den singalesiske hæren å være singaleser, er det også viktig for bevegelsene å være tamil. Utover det var noen utstøtte. Den opprinnelige politikken til de tamilske hærene kan ha vært annerledes. Men dette var gjeldende praksis som kamerat Sivam og Kannan ser. Dermed ble mange kriminelle, kjeltringer og væpnede voldelige medlemmer infiltrert i bevegelsen uten noen definisjon. De hadde selv medlemskap i nøkkelstillinger som administrasjonen av bevegelsen og etterretningsenheten. Hvordan kan man forvente menneskeheten fra de som kommer sånn? Torturen av kamerat Sivam og Kannan varte til daggry. Det fortsatte i flere dager.

*

Etter en stund ble Kannan satt i medisinleiren og behandlet for skader. Kannan hørte at kamerat Sivam hadde blitt satt i en mørk gjørmehytte. Men han så aldri Sivam i live igjen før han var ute av bevegelsen. Ingen fortalte ham at de hadde sett ham. Etter at bevegelse ikke hadde kontroll over leiren, på grunn av mangel på matforsyning, overlot Kannan til Maras. Det er lovlig på den tiden. Flere måneder senere kom han i kontakt med Suman som bodde i Canada. Kannan dro til Danmark hjalp av ham.

- Ferdig-

Postnotater: I dag mener Kannan og Suman sterkt at menneskerettighetene aldri har blitt respektert i noen væpnet kamp eller krig som har funnet sted hvor som helst, og har fullstendig hatet slike væpnede kamper og jobber mot slike kamper, eller ekstremistene som ansporer dem. Deres inderlige bønn i dag er at den som respekterer menneskeheten ikke skal akseptere den skammelige torturen av mennesker, og hevde at kampen er en revolusjon, eller at en god sak for å bryte menneskerettighetene eller rettferdiggjøre den.